

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

Георгій Щокін

Український
консерватизм як сутність
національної ідеї

Київ 2005

ББК 66.1(4УКР)
Щ92

Бібліотека журналу “Персонал”
заснована у 2002 році

Щокін, Георгій

Щ92 **Український консерватизм як сутність національної ідеї.** — К.: МАУП, 2005. — 64 с.: іл. — Бібліогр. в кінці розд. — (Б-ка журн. “Персонал”).

ISBN 966-608-432-5

Пропоноване видання містить вже опубліковані статті, в яких розглядаються сучасні ідеологічні платформи політичного розвитку України, а серед них вирізняється консервативна ідеологія, яка найбільше відповідає об’єктивно діючим тенденціям і закономірностям сучасного суспільного розвитку. Подано основні принципи новоствореної Української Консервативної партії.

Для широкого загалу.

ББК 66.1(4УКР)

ISBN 966-608-432-5

© Г. В. Щокін, 2005
© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2005

У ПОШУКАХ ІДЕОЛОГІЇ ДЛЯ НАШОЇ УКРАЇНИ

Персонал. — 2002. — № 11

Все починається з ідеї (образу, поняття), яка потім оформлюється словом (логосом) і починає торувати шлях у суспільному бутті. Ідея, ідеал у політичному вимірі є “ціннісно-світоглядне відображення та впорядкування соціально-політичних реалій у вигляді мети, образів, уявлень про майбутнє; взірць досконалості, який виступає для суб’єктів політики й широких верств населення моделлю бажаного, критерієм оцінки дійсності з позицій віддаленої мети. Ідеал політичний у суспільно-політичному розвитку виступає принципом діяльності, переведенням соціальних потреб у практичну площину; орієнтує “як” треба діяти і “що” можна бачити й знати; відповідає на запитання “для чого” треба діяти так чи інакше” [7, 139–140]. Автори “Політологічного енциклопедичного словника” стверджують, що “необхідність політичної ідеології для сучасної України визначається потребами вироблення певної системи політичних поглядів, надання цій ідеологічній системі основоположного значення у виробленні політичного курсу держави та поширення знань про неї задля сприйняття її більшістю населення” [7, 141]. Таким чином, вироблення і оприлюднення концептуальної **української ідеології** стає необхідною умовою розбудови держави і її випереджаючого розвитку в далекоглядному майбутньому. При цьому кожна держава і кожний народ розвиваються не відокремлено, а разом зі своїми історичними і етнічними сусідами згідно з об’єктивно діючими тенденціями та закономірностями соціального розвитку, деякі з них набувають загальнолюдського значення.

ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

На ці тенденції звернули увагу ще мислителі стародавніх часів (Платон, Арістотель, Полібій, Сима-Цянь, Дж. Віко, Н. Макіавеллі та ін.), які в загальних рисах помітили об'єктивну закономірність **почергової зміни домінування головних сфер організації суспільства** — духовної, політичної, економічної, що, на їхню думку, відповідали основним психічним сферам — пізнавальній, вольовій і чуттєвій. Зміна домінування у суспільному житті тієї чи іншої соціальної сфери, за Платоном, відбувається як результат зміни у суспільній свідомості **базових цінностей**, носіями яких виступають відповідні соціальні верстви (“правителі-філософи”, “воїни-стражі” та “господарники”). Основною причиною розшарування суспільства на різні верстви Платон вважав розподіл праці, тобто диференціацію соціальних функцій, коли один стан займається переважно духовною діяльністю, другий — політичною, третій — матеріальним виробництвом (що загалом відповідає соціальному устрою практично всіх відомих держав Давнього світу). “Передавання” влади від однієї соціальної верстви до іншої залежить як від суб'єктивних, так і об'єктивних обставин (навіть космічних), згідно з якими “вищі” верстви поступово звільняють свої лідируючі позиції для значно “нижчих” (за Дж. Віко — це поступова зміна “релігійних”, “героїчних” та “громадянських” історичних часів). Звідси кругообіг форм соціального управління: від теократії та влади духовної аристократії до тиранії люмпенізованих і маргінальних верств населення [1; 3; 5; 6; 11].

Наприклад, Арістотель, Полібій, Макіавеллі й інші відомі соціальні мислителі відрізняли найкращі та найгірші державні форми: до перших вони відносили монархію, аристократію та демократію, а до других — тиранію, олігархію, охлократію. При цьому негативні форми влади, за Полібієм, пов'язані з позитивними за об'єктивним законом: кожна позитивна форма переходить згодом у негативну (спотвореною формою монархії є тиранія, аристократії — олігархія, демократії — охлократія). Таке саме співвідношення виявляється не тільки всередині кожної пари формально однорідних видів влади, а й між формально різнорідними видами. Коли монархія переходить у відповідну їй спотворену форму, тобто тиранію, тоді, у свою чергу,

на руїнах цієї останньої виростає аристократія. Після виродження аристократії в олігархію з'являється демократія, яка, у свою чергу, перероджується в охлократію. Демократія руйнується і переходить у беззаконня та панування сили, поки цей період масового здичавіння та інстинктів натовпу не закінчується встановленням самодержавної влади. Такий, на думку Полібія, **кругообіг державного устрою**, згідно з яким форми правління змінюються, переходять одна в іншу і знову повертаються [5, 259–261].

Наведена концепція базується, як ми бачимо, переважно на ідеях Платона, який процес розкладу попервах ідеальної держави (де панувала духовна аристократія) вбачав у поступовому пануванні тимократії (влада привілейованої більшості), олігархії (влада найбагатшої меншості), демократії (народна влада) й тиранії (одноособове деспотичне правління; див. рис. 1). Після періоду тиранії суспільство знову, через певний перехідний час, повертається до найбільш досконалої держави. У концепції Платона загалом трьома психічним сферам (пізнавальній, вольовій та чуттєвій) відповідають три соціальні сфери (духовна, політична й матеріальна), а їм разом — три основні стани (духовна аристократія, світська аристократія, тру-

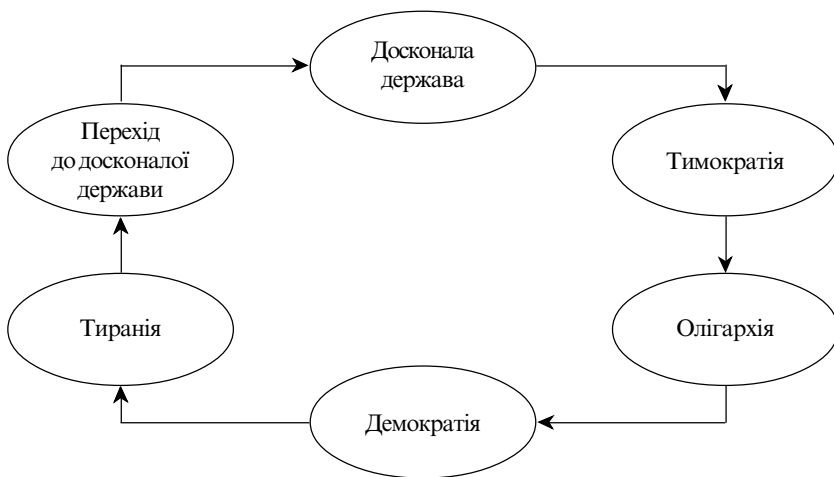

Рис. 1. Платонівський кругообіг державного устрою

дящі), поділ яких історично зумовлений виконанням різних соціальних функцій, що потребують різних здібностей і відповідають певним базовим цінностям.

БАЗОВІ ЦІННОСТІ ЯК РЕГУЛЯТОРИ РОЗВИТКУ

Подібні погляди на суспільно-історичний розвиток, обумовлений почерговою зміною базових цінностей, висловлювали й мислителі нового часу, зокрема П. Сорокін, К. Ясперс, М. Вебер, А. Тойнбі та ін. Наприклад, три типи культур П. Сорокіна (ідеаціональна, ідеалістична і чуттєва) складають своєрідні цикли повторення та послідовної зміни базових цінностей (Віри, Розуму, Краси). Сучасний період європейської історії характеризується черговою зміною ведучої цінності та пов'язаної з нею чуттєвої культури, за якою повинна з'явитися духовна (ідеаціональна) культура з відповідним світоглядом, який, за П. Сорокіним, і є головною класифікаційною ознакою соціокультурних суперсистем. Процес переходу такої суперсистеми від одного домінуючого світогляду до іншого супроводжується радикальною трансформацією соціальних інститутів і норм, довготривалими соціальними та культурними кризами, війнами та іншими катаклізмами. Названі явища дуже рідкісні: упродовж трьох тисячоліть греко-римської та західної історії подібне спостерігалось тільки чотири рази. Такий масштаб сучасної кризи [10].

Зв'язок зміни соціокультурних систем визначається останнім часом ритмами космічних впливів, на що вказував ще Платон. Так, американський астроном Дж. Єдді, вивчаючи сонячну активність за останні 5 тис. років, виявив щось на зразок 900–1200-річного циклу, структура якого складається з двох напівциклів (приблизно 600 і 300 років) і корелює зі змінами релігійно-етичних систем (див. рис. 2), а також з рухом культур у теорії П. Сорокіна. Так, нині рівень сонячної активності починає підвищуватися, тоді як раніше він перебував у точці мінімуму. Водночас “чуттєва” культура XV–XX ст. наближається до своєї межі, її починає змінювати нова, **духовно-орієнтована культура**, відбувається глобальна зміна соціокультурних типів, що характеризується цілою низкою соціальних катаклізмів XX та початку XXI ст. [4].

бл. 600 р. бл. 600 р. бл. 600 р. бл. 300 р. бл. 600 р. бл. 300 р.

Рис. 2. Часова зміна релігійно-етичних систем

СУЧАСНІ ЦИВІЛІЗАЦІЙНІ ЗРУШЕННЯ

Наведеним вище концепціям відповідає загалом і теорія постіндустріального суспільства, яка базується на розподілі всього суспільного розвитку на три основні етапи: доіндустріальне, індустріальне і постіндустріальне. В доіндустріальному (або традиційному) суспільстві визначальною була сільськогосподарська сфера з церквою та армією як головними інститутами суспільства, в індустріальному — промисловість із корпорацією та банком на чолі, в постіндустріальному — теоретичне знання з університетом як головним місцем його виробництва та збереження. Факторами переходу від індустріального, економічного суспільства до постіндустріального, за твердженнями Д. Бела, є наступні:

- перевага сфери послуг (передусім інтелектуальних) над сферою матеріального виробництва;
- заміна класового розшарування професійним, що зумовлюється новою роллю науки, культури й освіти;
- надання теоретичному знанню центрального місця у визначенні політики суспільства, перетворення університетів у його головні інститути;

- поява нової правлячої еліти з високим рівнем знань і освіти, пов'язана зі змінами, які відбуваються у соціальній структурі суспільства, де новим критерієм соціальної стратифікації стає не власність, а рівень знань та компетентності [9].

Неважко побачити у факторах постіндустріального (або постекономічного) суспільства основні ознаки нової духовної епохи, ери знань, яка базується вже не на матеріальних (“чуттєвих”) цінностях, а передусім на цінностях духовних, що відповідає означеним вище тенденціям суспільно-історичного розвитку. Причому окремі дослідники (наприклад, Д. Рісмен) встановили взаємозв'язок між відповідними типами суспільств, демографічними ситуаціями і переважним типом соціального характеру. Так, у суспільствах, які перебувають на стадії “високого потенціалу приросту населення”, коли смертність і народжуваність приблизно однакові й дуже високі, а приріст населення при цьому незначний, переважає аграрно-добувальний сектор економіки й “орієнтований-на-традицію” соціальний характер. У суспільствах, які перебувають на стадії “перехідного зростання населення” (перевищення народжуваності над смертністю) переважає індустріальний сектор і “орієнтований-на-себе” соціальний характер. У суспільствах на стадії “початку спаду населення”, коли народжуваність і смертність приблизно однакові та низькі, а зростання населення вельми незначне, переважає “обслуговуючий” сектор економіки і “орієнтований-на-інших” характер [8]. На наш погляд, існує також стадія “загрозливого зменшення населення”, на якій показники смертності відносно високі, а народжуваності — низькі, що відповідає суспільствам перехідного типу з кризовим станом практично всіх сфер соціального життя (те, що відбувається зараз в Україні) і типом соціального характеру, запозиченого в епоху тоталітаризму (“орієнтованого-проти-всіх”). Але ця стадія не може бути довготривалою, оскільки є перехідною до нового типу суспільства і формування відповідного соціального характеру (орієнтованого на духовні традиції та цінності). При цьому варто враховувати **культурно-етнічні фактори**, оскільки людство, як відомо, складається з окремих народів із властивими їм відмінностями. Так, у теперішній Європі проживають три основні **суперетноси** — романський, германський та слов'янський, останній з яких найчисленніший і, найві-

рогідніше, наймолодший, а отже, і найперспективніший щодо історичного майбуття. Заміна ведучих суперетносів у західній цивілізації за всю відому історію людства (тобто приблизно за 5 тис. років) відбувалася приблизно в такий спосіб: панування хаміто-семітського світу (Давній Єгипет і Месопотамія) змінилося домінуванням семіто-грецького (Фінікія, Крито-мікенська культура, Давня Греція), який був замінений розквітом греко-римського світу (античність), а останній поступився першістю романо-германському світу, занепад якого ми, очевидно, спостерігаємо в сучасну епоху.

Наступним європейським лідером може стати **слов'янський суперетнос**, який, на нашу думку, має найбільшу відповідність сучасним “викликам” історичного часу. Так, якщо виходити ще з платонівської єдності соціального та психічного, то можна припустити, що всі суперетноси, які складають європейське населення і є, безумовно, єдиним цілим, несуть водночас кожен свою домінуючу метапсихічну сферу: романський — передусім емоційну, германський — вольову, а слов'янський — пізнавальну. Оскільки наступна історична доба визначається багатьма дослідниками як духовна, як епоха знань, то й основним носієм її, найімовірніше, буде той суперетнос, для якого провідною є саме **пізнавальна сфера**.

ІДЕОЛОГІЧНІ ОРІЄНТИРИ

Усе зазначене вище спонукає до пошуків найвідповідніших соціальних ідеалів (**ідеологічних типів**), які б орієнтували наше суспільство у просуванні до бажаного майбутнього з огляду на об'єктивно існуючі тенденції соціального розвитку. Сучасній політології відомі всього чотири основні ідеологічні типи, які мають наступні узагальнюючі (і тому часто умовні) характеристики:

- **консерватизм** (від лат. *conservare* — зберігати, охороняти) — політична ідеологія і практика суспільно-політичного життя, яка орієнтується на збереження та підтримання традиційних цінностей і морально-правових засад, що лежать в основі сім'ї, нації, релігії та власності. Попри різні форми, консерватизму притаманні **спільні ідейні риси**: орієнтація на загальний морально-релігійний порядок; переконання про нерівність здібностей людей; ставлення до конституції, як до Богом даного порядку; упевне-

ність у необхідності панування закону та законслухняності як форми індивідуальної свободи; переконання, що суспільство стоїть вище за окремого індивіда, а права людини витікають з її обов'язків; заперечування, особливо в останні часи, державного втручання в економіку, оскільки воно здатне гальмувати розвиток вільного ринку і конкуренції та ін.;

- **лібералізм** (від лат. *liberalis* — вільний) — політична та ідеологічна течія, що об'єднує прихильників парламентського ладу, вільного підприємництва і демократичних свобод. Згідно з ліберальним ідеалом мета створення держави — збереження і захист природних прав людини. У суспільстві надається **пріоритет громадянським свободам** над політичними, юридичними та моральними нормами. Політичному стилю лібералізму властиві прагматизм, меркантилізм, раціоналізм. Для сучасного неолібералізму характерними є посилення державно-монополістичного регулювання економіки, інституціоналізація нових форм державного втручання в суспільне життя;
- **соціалізм** (від лат. *socialis* — суспільний) — учення і теорії, які стверджують ідеал суспільного устрою, заснованого на суспільній власності в різноманітних формах, відсутності експлуатації, справедливому розподілі благ залежно від затраченої праці, на основі соціально забезпеченої свободи особистості. **Марксистський підхід** розглядає соціалізм як першу, нижчу, незрілу фазу комунізму, який приходить на зміну капіталізму та характеризується революцією, ліквідацією приватної власності й “експлуаторських” класів, провідною роллю (диктатурою) пролетаріату, соціальною рівністю та ін. Із **соціал-демократичної** точки зору соціалізм розглядається як суспільний лад, який досягається не революційною ліквідацією капіталізму, а його реформуванням зі збереженням приватної власності, забезпеченням зростання “середнього класу”, досягненням вищого рівня соціальної рівності і справедливості. Але у практично-політичному сенсі реалізація ідей соціалізму через масове насильство, заборону приватної власності, політичної та духовної опозиції тощо протиставила цей суспільний лад свободі і демократії;

- **анархізм** (від грец. *anarchia* — безвладдя) — ідейно-теоретична й суспільно-політична течія, в основі якої — заперечення інституціонального, насамперед державного, управління суспільством. Спільним для ідеологів анархізму є критика капіталізму і проголошення його заміни шляхом революції іншим ладом. Анархізм вимагав негайної **ліквідації держави**, яку вважав другою (за церквою) основною помилкою влади. Проте безвладдя для анархізму нетотожне безладдю: він передбачає формування “знизу” системи професійних, виробничих, територіальних осередків, асоціацій за федералістичним принципом. Масового характеру цей рух не набув і його теоретичні настанови в жодній країні не були реалізовані [7, 19–20, 165, 184–185, 328–329].

Таким чином, кожний із наведених соціальних ідеалів відрізняється один від одного різними принципами організації суспільства в його основних сферах — політичній, економічній, духовній (табл. 1). Якщо “накласти” ці ідеологічні типи на розглянуті нами вище концепції соціального розвитку, то схема поступового ідеолого-історичного руху людства може бути такою:

консерватизм → лібералізм → соціалізм → анархізм → тоталітаризм →
→ перехід до суспільства, знову заснованого на консервативних засадах.

КОНСЕРВАТИВНА ІДЕОЛОГІЯ ЯК АДЕКВАТНА ВІДПОВІДЬ НА “ВИКЛИКИ” МАЙБУТЬОГО

Єдиним ідеологічним типом сучасного суспільного розвитку, який найбільше відповідає його об’єктивно діючим тенденціям та закономірностям, може бути, як ми бачили з наведеного вище, тільки **консерватизм**, заснований на духовних цінностях і засадах патріотизму, традиційній релігії, етнічній єдності, міцності шлюбно-сімейних відносин, верховенства закону, свідомого вибору історичної долі. При цьому притаманний консерватизму **націоналізм** слід розуміти тільки в його позитивному сенсі, а саме: як патріотизм, який не має нічого спільного з нацизмом, шовінізмом, расизмом та іншими расово-етнічними збоченнями, що мали або мають місце, як правило,

Основні характеристики ідеологічних типів

Соціальні ідеали	Соціальні сфери		
	політична	економічна	духовна
<p>Консерватизм <i>Основні принципи:</i> Збереження традиційних цінностей і морально-правових засад</p> <p>Соціальна база: Усі верстви населення (народна ідеологія) під проводом духовно-орієнтованої еліти</p>	конституційна демократія, верховенство закону, пріоритет прав суспільства, орієнтація на духовні цінності	розподіл власності, розвиток вільного ринку та конкуренції	релігійність, патріотизм, народна єдність
<p>Лібералізм <i>Основні принципи:</i> Прагматизм, меркантилізм, раціоналізм</p> <p>Соціальна база: Середній та вищий (олігархія) класи</p>	парламентська демократія, верховенство громадянських свобод, пріоритет прав людини, орієнтація на матеріальні цінності	приватна власність, промисловий капіталізм із його крайньою формою у вигляді економічного монополізму	антиклерикалізм, індивідуалізм, імперський космополітизм
<p>Соціалізм <i>Основні принципи:</i> Диктатура влади, ліквідація власності, соціальна рівність</p> <p>Соціальна база: Робітники та нижчі прошарки “середнього” класу</p>	“демократичний централізм”, верховенство “революційної необхідності”, пріоритет прав номенклатури, орієнтація на цінності політичної діяльності	суспільна власність, “зрівнялівка”, крайній ступінь — економічне безправ’я	атеїзм, колективізм, інтернаціоналізм
<p>Анархізм <i>Основні принципи:</i> Заперечення влади, порядку, дисципліни, авторитету</p> <p>Соціальна база: Маргінальні та люмпенізовані прошарки, декласовані елементи</p>	децентралізація влади до її повної відсутності, верховенство “абсолютної свободи”, відсутність прав і орієнтація на споживчі цінності	розподіл власності до її повного заперечення	войовничий атеїзм, крайній індивідуалізм, заперечення національної належності

на тлі соціалістичних (націонал-соціалізм) або ліберальних (імперський космополітизм) течій. Для розвитку саме **українського консерватизму** дуже слушним, на нашу думку, було б вивчення і повернення в суспільно-політичне життя багатьох традицій та морально-правових норм **українського козацтва**, яке є і залишається унікальним суспільно-історичним явищем не тільки європейського, а й світового масштабу.

Аналіз тенденцій світового розвитку багатьма дослідниками викликав критичну невпевненість у майбутньому, яке обіцяли комунізм і лібералізм (перший з них базувався на приматі політичних цінностей, другий — економічних). При цьому визнана сьогодні неможливість втілення лібералізму може призвести до катастрофічних наслідків, дуже негативних для всієї західної системи, оскільки вони означають її повну трансформацію: один із цих наслідків полягає в тому, що ліберальні західні держави можуть стати **фашистськими**. Аналіз лібералізму показує, що його основні компоненти — демократія, права людини, правова держава та ринкова економіка — несумісні, тобто причини породжених ним соціальних конфліктів не вирішальні в принципі. Таким чином, лібералізм — це справжня **утопія**, подібна до соціалістичної (комуністичної) ідеології, і тому дуже ймовірно, що історія СРСР стане історією США, а тотальний крах марксизму є лише передвісником краху західного лібералізму — основної течії сучасності (до речі, появу як марксизму, так і лібералізму деякі дослідники пов'язують з одним джерелом — деструктивними сіоно-масонськими колами). Розвиток подій після закінчення періоду “холодної війни” демонструє, за переконанням багатьох учених, тріумф не ліберальної демократії, а **націоналізму** та **етнізму**, що підтверджує домінування в майбутньому саме патріотично-консервативного ідеалу, заснованого на духовних (а не політичних чи економічних) цінностях [4, 480, 487–496].

Втіленню тих чи інших ідеологічних типів у суспільне життя слугують різні **політичні партії**, які класифікуються за різними ознаками (див. табл. 2) і можуть бути об'єднаними на одній із чотирьох відомих ідеологічних платформ — консервативній, ліберальній, соціалістичній, анархічній. При цьому назва українських партій часто не відповідає їх ідеологічному та кадровому змісту, що, на наш погляд, потребує ре-

Класифікація (типологія) політичних партій

Класифікаційні ознаки	Різновиди партій
за класовою приналежністю	буржуазні (буржуазно-поміщицькі), селянські, робітничі (комуністичні, соціал-демократичні), робітничо-селянські та ін.
за віросповіданням та етнічними ознаками	християнські, мусульманські, юдейські та ін.
за ідеологічною доктриною	консервативні, ліберальні, соціалістичні, анархічні, нетрадиційні
за змістовним спрямуванням	ідеологічні, бізнес-інтересів, правлячої еліти, регіональної еліти, галузевої еліти
за ставленням до влади	правлячі, опозиційні, нейтральні
за місцем у системі влади	парламентські і непарламентські, легальні і нелегальні
за організаційною структурою	кадрові, масові
за формами та методами управління	ліберальні, демократичні, авторитарні, диктаторські
за ставленням до суспільного прогресу	радикальні, консервативні, реформістські або ліві, центристські, праві

тельного політологічного аналізу й оприлюднення класифікації справжніх, а не декларованих ознак усіх численних вітчизняних партій. Це дасть змогу виявити основні політичні сили (згідно з їх соціальними ідеалами), об'єднати всі патріотично-консервативні партії в одному потужному блоці, який у сучасних умовах є найбільш прогресивним, найбільш народним і найбільше відповідає загальносвітовим і національним тенденціям історичного розвитку нашої України.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Аристотель*. Соч.: В 4 т.: Пер. с древнегреч. / Под общ. ред. Д. И. Доватура. — М., 1983.
2. *Бибик В. М.* Базові засади політології: історія, теорія, методологія, практика. — К., 2001.

3. *Вико Дж.* Основания новой науки об общей природе наций. — Л., 1940.
4. *Волков Ю. Г., Поликарпов В. С.* Человек: Энцикл. слов. — М., 1999.
5. *Гончаров В. В.* Руководство для высшего управленческого персонала. — М., 1993.
6. *Платон.* Соч.: В 4 т.: Пер. с древнегреч. — М., 1990–1994.
7. *Політологічний енциклопедичний словник:* Навч. посіб. — К., 1997.
8. *Рисмен Д.* Некоторые типы характера и общество // Социол. исслед. — 1993. — № 3.
9. *Современная западная социология:* Слов. — М., 1990.
10. *Сорокин П. А.* Человек. Цивилизация. Общество: Пер. с англ. /Общ. ред., сост. и предисл. А. Ю. Согомонова. — М., 1992.
11. *Щокін Г. В.* Стан і перспективи розвитку України і світу // Проблеми та перспективи української реформації: Кол. моногр. — К., 2001.
12. *Щёкин Г. В.* Диалог цивилизаций: новые принципы организации мира. — К., 2002.

ІДЕАЛ СОЦІАЛЬНОГО УСТРОЮ ТА ВИДИ ВЛАДИ: УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР

Персонал Плюс. — 2004. —

№ 48, 13–19 груд.

ІДЕАЛИ ДЕМОКРАТІЇ

Сучасному етапу соціального розвитку найбільше відповідають ідеали демократії, тобто визнання народу джерелом влади, однак способи апеляції до цього джерела різні. Так, **конституційна демократія** намагається спиратися на професійні знання й інституції уряду, які забезпечують їй можливість бути компетентною у виконанні своїх функцій. Крім того, така демократія може з часом перетворитися на меритократію (згідно з М. Янгом), тобто владу духовних аристократів, які беруться виражати інтереси народу і апелюють до його духовної сфери. На відміну від конституційної **ліберальна** та **плебісцитарна демократія** звертається до народу через організацію плебісцитів, референдумів і мітингів, тобто до емоційного начала. Межі ліберальної та плебісцитарної демократії — перетворення на охлократію і некомпетентність правління. Вирізняють також **авторитарну демократію** як перехідну форму від тоталітарних режимів, що ґрунтується на пріоритеті вольової сфери. Однак тут існує небезпека сповзання до тиранії та олігархії, якщо влада аморальна і її не контролює суспільство.

Об'єднання всіх сил, чий інтерес інколи не збігаються або навіть протилежні, сьогодні можливе на основі визнання демократичних (і відповідних їм християнських) цінностей, досягнення яких умож-

ливить перехід від авторитарного правління до правової держави. Тим самим створюються передумови для появи такої системи соціального регулювання, в межах якої стає можливим розв'язання соціальних суперечностей законодавчим шляхом із збереженням легітимності політичного керівництва. Як ідеальну демократія розглядає **мішану форму правління**, яка в Новий час з'являється у вигляді моделі оптимального співвідношення суспільного контролю над владою (парламентське начало) і сильної виконавчої влади (монарх або президент). В умовах соціальної модернізації така формула є, мабуть, єдино можливим синтезом демократичних прав і свобод населення з існуванням сильної держави, здатної здійснювати перетворення правовим шляхом.

Інакше кажучи, якщо людству вдасться уникнути сценарію соціального розвитку, описаного як “парадокс Фермі” (тенденція технічних цивілізацій до самознищення), воно, ймовірно, перейде від індустріалізму до постіндустріалізму (“інформаційного суспільства”, “суспільства знань”), містком між якими може стати саме меритократія, яка багато в чому апелює до пізнавальної сфери соціального цілого. Майже всі футурологи цього напрямку (Д. Белл, О. Тоффлер та ін.) стверджують, що однією з основних відмінностей постіндустріальної цивілізації від індустріальної буде переважання у складі населення вчених і дипломованих фахівців, тобто потенційних і справжніх носіїв основної цінності духовного часу — цінності Істини.

Отже, найважливішим завданням соціальних наук на сучасному етапі людського розвитку є наукове пізнання законів відтворення, функціонування й розвитку великих соціальних систем задля своєчасного виявлення певних тенденцій в їхній життєдіяльності та здійснення необхідних соціальних змін, якомога адекватніших до зазначених тенденцій. Наразі основним, визначальним чинником людської діяльності й суспільного розвитку загалом є домінування в суспільстві певних базових цінностей, що відображаються в ідеалах соціального устрою.

Вивчення спрямованості змін ціннісних орієнтацій і соціально-психологічних реакцій та форм поведінки людей, зумовлених ними, дає підстави говорити про базове значення ціннісних змін, характеризувати на їх основі певні типи свідомості, а також давати деякі харак-

теристики соціальної незалежності їхніх носіїв. Регулярне вивчення ціннісних орієнтацій дає уявлення про групування соціальних об'єктів за **основними цінностями**: такі, що орієнтуються на духовні цінності, на політичну діяльність і на цінності виробництва. Таке групування ціннісних орієнтацій дає змогу судити про переважання в суспільстві певної основної цінності, а отже, й про соціальну верству, яка відповідає їй. З огляду на “логіку” суспільного розвитку, свідками якої ми є, наступна епоха орієнтуватиметься передусім на духовні цінності і “рекрутуватиме” як провідну соціальну верству саме їхніх носіїв.

ВИДИ ВЛАДИ

Дослідження зміни ціннісних орієнтацій важливі й для п'яти видів влади (Платон, Арістотель та ін.):

1. Концептуальна (світоглядна) влада.
2. Ідеологічна влада.
3. Законодавча влада.
4. Виконавча влада.
5. Судова влада.

Український вчений М. Сенченко, спираючись на платонівську “Державу” та арістотелівську “Політику”, дає такі визначення цих п'яти головних складників державної влади та управління: концептуальна влада забезпечує формування світоглядної концепції соціального управління; ідеологічна — “одягає” світоглядну концепцію у зрозумілі й привабливі для народних верств форми; законодавча — підводить під концепцію та ідеологію суворі юридичні норми; виконавча — втілює концептуально-ідеологічні засади в суспільне життя, спираючись на існуючі традиції та чинне законодавство; судова влада стежить за дотриманням у суспільстві ухвалених законів [2, 196–197].

Отже, визначальними складниками для будь-якого державного управління є концептуальна та ідеологічна влада, яка має своє логічне подовження у владі законодавчій, виконавчій та судовій. Існування жодної влади без світоглядних та ідеологічних засад неможливе, і якщо ці види влади приховуються від суспільства (як, наприклад, в сучасній Україні), то йдеться про латентне керування соціумом за

допомогою чужинських для нього концептуально-ідеологічних постулатів. Зрозуміло, таке становище є загрозливим для будь-якої держави.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

Зазначене вище спонукає до пошуків найвідповідніших світоглядних і суспільних ідеалів (тобто концептуально-ідеологічних засад), які б орієнтували вітчизняне суспільство у просуванні до бажаного майбутнього з огляду на об'єктивно існуючі тенденції соціального розвитку.

Наприклад, для України традиційною світоглядною концепцією є християнсько-православна доктрина, яка базується на загально-відомій Нагірній проповіді Ісуса Христа (Мт. 5–7). Саме в ній наведено головні чесноти та основні заповіді послідовників Живого Бога, який сказав про себе: “Я є шлях, і істина, і життя”.

Саме православна доктрина, з огляду на історичне минуле України, повинна стати світоглядно-концептуальною основою сучасної української державної влади та управління. З неї логічно випливає і відповідна ідеологічна влада.

Єдиним ідеологічним типом сучасного суспільного розвитку, який найбільше відповідає його об'єктивно діючим тенденціям та закономірностям, може бути тільки **консерватизм**, заснований на духовних цінностях і засадах патріотизму, традиційній християнській релігії, етнічній єдності, міцності шлюбно-сімейних відносин, верховенстві закону, свідомому виборі історичної національної долі. Для розвитку саме українського консерватизму дуже слушним, на нашу думку, було б вивчення і повернення в суспільно-політичне життя багатьох традицій та морально-правових норм українського козацтва з його інститутом гетьманства та здоровою етнократією, яке є і залишається унікальним суспільно-історичним явищем не тільки європейського, а й світового масштабу.

Втіленню тих чи інших ідеологічних типів у суспільне життя слугують різні політичні партії, які класифікуються за різними ознаками і можуть бути об'єднаними на одній з чотирьох відомих ідеологічних платформ — консервативній, ліберальній, соціалістичній, анархічній. Це дасть змогу виявити основні політичні сили (згідно з їхніми со-

ціальними ідеалами), об'єднати всі патріотично-консервативні партії в одному потужному блоці, який у сучасних умовах є найпрогресивнішим, найнароднішим і найбільше відповідає загальносвітовим і національним тенденціям історичного розвитку України.

Прихід до влади такого консервативного блоку міг би забезпечити:

- *у політичній сфері*: втілення ефективної в сучасних умовах моделі оптимального співвідношення суспільного контролю над владою (парламентське начало) і сильної виконавчої влади (президент), або гетьманату (гетьман). Наразі президент повинен бути єдиним главою виконавчої влади, повністю відповідальним за роботу уряду і всіх інших виконавчих структур, які діють на підставі верховенства закону, незаперечного пріоритету національних інтересів та духовно-моральних засад організації суспільства;
- *в економічній сфері*: розподіл власності за її різними формами (державною, колективною, індивідуальною) з орієнтацією на пріоритетність прав суспільства. Тобто не всі галузі народного господарства (наприклад, оборонні підприємства, енергетичні, водопостачальні тощо, діяльність яких може призвести до загрози національній безпеці) підлягають приватизації. Повинна також діяти неухильна заборона на приватизацію землі іноземними громадянами і постійна державна підтримка розвитку передусім вітчизняного підприємництва;
- *у духовній сфері*: впровадження в суспільне життя морально-правових засад, заснованих на традиційно-культурних та релігійно-етичних цінностях. Розвиток націй на основі шлюбно-сімейних відносин, патріотизму, збереження природи, відданості духовним ідеалам, а також визначення пріоритетності науки, культури й освіти. Поступове перетворення держави на експортера інтелектуальних послуг, країну університетів, яка керується духовно-орієнтованою елітою;
- *у зовнішньополітичній сфері*: відстоювання національних інтересів, орієнтація передусім на духовно-орієнтованих партнерів, протистояння разом з ними різним проявам антикультури та намаганням встановлення світового панування з одного центру.

Така **народна ідеологія** під проводом національної духовно-орієнтованої еліти спроможна, на нашу думку, подолати сучасну кризову ситуацію в країні й вивести її на чільні позиції в європейському регіоні та світі, який стоїть нині на порозі глобальних змін, здатних привести його або до антикультурного тоталітаризму фашистського спрямування, або до квітучого культурного розмаїття людства наступної духовної епохи.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Політологічний енциклопедичний словник*: Навч. посіб. — К., 1997.
2. *Сенченко М. І.* “Культурна революція” в Україні, або Управління деградацією. — К., 2004.

ПЕРЕМОГА, ЯКА ВТРАЧАЄТЬСЯ, АБО ЧОМУ НЕОБХІДНЕ СТВОРЕННЯ ПРАВОНСЕРВАТИВНОГО БЛОКУ?

*Персонал Плюс. — 2005. —
№ 8, 14–20 лют.*

Якщо коротко відповісти на винесене в заголовок запитання, то відповідь така: по-перше, це відповідає об'єктивним закономірностям світового суспільного розвитку (у сучасному світі спостерігається триумф саме націоналізму та патріотизму, а не соціалізму чи лібералізму); по-друге, цього потребує політична ситуація в Україні, де спостерігається стрімка лібералізація влади під прикриттям національно-патріотичних гасел; по-третє, що найважливіше, — це необхідно для саморозвитку та самого існування титульної української нації.

КЛАСИЧНИЙ ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Людство за всю свою багатотисячолітню історію спромоглося виробити тільки **чотири ідеологічні типи**: консерватизм, соціалізм, лібералізм та анархізм, які посідають відповідні місця на “прямій” політичного спектра (рис. 1).

Така обмежена кількість ідеологій базується на їхній **соціально-психологічній відповідності**, де, наприклад, **соціалістична** ідеологія належить передусім до вольової і політичної сфер психологічної та соціологічної структури (тобто людини та суспільства),

ліберальна — відповідно до емоційно-сенсорної та економічної, а **консервативна** — до пізнавальної та духовної. **Анархізм**, який взагалі заперечує інститут держави, належить, на відміну від попередніх ідеологічних типів, до психологічного та суспільного несвідомого, де вирують передусім не завжди контрольовані інстинкти. Носії всіх цих ідеологій присутні одночасно в кожному суспільстві, але на певному історичному етапі одні з них закономірно **домінують** над усіма іншими, що і становить головну ознаку того чи іншого історичного часу. Наприклад, за радянських часів, коли існувала лише одна офіційна ідеологія комунізму, були і комуністи-патріоти (як наш Борис Олійник), і комуністи-ліберали (наприклад, ранній М. Хрущов), і класичні комуністи-ідіоти (на кшталт Л. Кагановича та його сучасних послідовників).

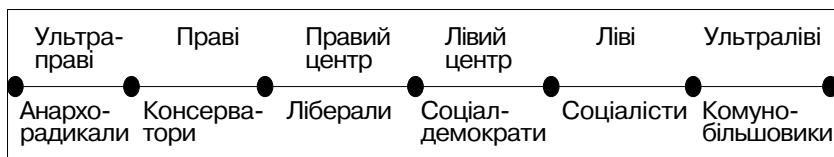

Рис. 1

Аналіз глобального суспільного розвитку показує, що час **політократії** з домінуванням політичної сфери та притаманним їй тоталітаризмом, як і час **плутократії** з висуванням на перший план економічної сфери та космополітизму, минає, а настає довгоочікуваний період панування духовних цінностей, духовної сфери організації суспільства та відповідної їм **душократії**, тобто духовно-орієнтованої еліти. Цій великій історичній добі якраз і відповідає ідеологія національного консерватизму, яка спирається на традиції, віру та історію свого власного народу і не потребує жодних зовнішніх дорозказів.

СУЧАСНИЙ ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Якщо ми згадану вище “пряму” політичного спектра зігнемо в “коло”, то зверху отримаємо центристське соціал-ліберальне “болото”, по боках якого — дві ідеології протилежного спрямування

(націоналізм-інтернаціоналізм), а внизу — те, що у давньоримському суспільстві називали зазвичай “клоакою” (рис. 2).

До цього не дуже симпатичного комуно-анархо-фашизоїдного об’єднання в Росії, наприклад, належать націонал-більшовики Е. Лимонова, а в Україні — численні комуністичні партії більшовицького гатунку, “прогресисти” та послідовники Д. Корчинського, О. Базилюка, Р. Козака, сіоно-фашисти тощо. Тут і далі я називаю більш-менш відомі прізвиська не для того, щоб когось особисто образити, а щоб читач краще зрозумів нинішню дислокацію політичних сил.

До центристського соціал-ліберального “болота” належать передусім скандально відомі “есдеки” (ті, що з літерою “о”) та “приховані” поки що ліберали з оточення нового Президента. Ці дві сили майже тотожні (з кількома несуттєвими відмінностями), тому їхні представники вільно пересуваються по цьому “болоту” то вліво, то вправо — залежно від того, хто нині при владі. Наприклад, колишні “есдеки” та відверті кучмісти (що майже одне й те саме) П. Порошенко, О. Зінченко, Р. Безсмертний, Є. Червоненко та багато інших

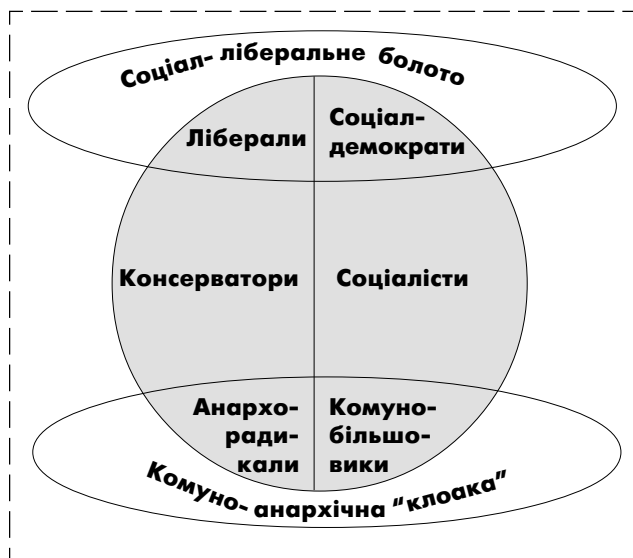

Рис. 2

перебувають сьогодні на найвищих посадах начебто “народної влади”. До лібералів, найімовірніше, належать також інші нинішні високопосадовці, такі як О. Рибачук, С. Терьохін, В. Пинзеник, Д. Жванія, Р. Зварич (останній, до всього, вже встиг “засвітитися” у корупційному скандалі).

Іншими словами, нині в Україні відбувається трансформація народної Помаранчевої революції з її ясними націонал-консервативними гаслами в юдео-ліберальну владу вчорашніх “есдеків”. Останні президентські призначення дедалі більше це підтверджують (згадаймо хоча б одіозного **Г. Москаля** — нахабного кучміста та медведчуківсько-сурківського прислужника).

Лівий фланг українського політичного спектра відстоює багато років СПУ О. Мороза, яка є класичною соціалістичною партією, визнаною і її послідовниками в Україні, і Соцінтерном. **Правий** же український фланг досі не є визначеним, оскільки по його полю весь час топчуться переодягнені в національно-консервативне вбрання юдео-ліберали. Така невизначеність найголовнішого для нації політичного сегмента, провідного у сучасних умовах суспільного розвитку, може призвести до повторення ситуації в Росії, де традиційно-патріотичний і суто національний правий фланг окупував “Союз правих сил” під керівництвом “росіян” Немцова, Хакамади, Гайдара, Чубайса. Мабуть, не даремно лідера цього “російського” СПС **Немцова** недавно призначено радником Президента України Віктора Ющенка.

ЩО МОЖЕ ВІДБУТИСЯ?

Найзагрозливішим є те, що найближчим часом може спрацювати інерційність запущеного “революційного механізму”, коли народне, спочатку національно-консервативне, повстання перехоплює з часом юдео-ліберальна верхівка, а останню змітає анархо-комуністичний бунт, на чолі якого завжди опиняються криміналізовані елементи на кшталт єврейсько-більшовицьких ватажків. У нашій ситуації це можуть бути Медведчук—Суркіс—Пінчук—Табачник та “ображений” Янукович.

Коли це може відбутися? Тоді, коли стане остаточно зрозуміло всім, що омріяна “народна влада” насправді є юдео-ліберальною, а тому загрозливою для абсолютної більшості українського народу.

Така трансформація може відбуватися в кілька етапів: спочатку на базі блоку “Наша Україна” зусиллями Безсмертного, Порошенка, Червоненка, Жванії буде створено політичну партію ліберального спрямування; це призведе до початку розколу таких поважних партій, як “Народний Рух України”, “Собор”, “Українська народна партія”, де більша частина членів належить до націонал-патріотичних сил, але існує чимала і ліберально орієнтована “колона”; у результаті з’явиться оголений правий націонал-патріотичний фланг, який ті самі юдео-ліберали та “есдеки” намагатимуться заповнити якимось політичним покручем на кшталт “російської” СПС. Характерною ознакою початку такого процесу є заява **М. Бродського** про розпуск свого “Яблука”, яке вже набило оскомину, та про його злиття з “Батьківщиною” Ю. Тимошенка.

Єдиним виходом з цієї загрозливої для титульної нації ситуації є створення найближчим часом потужного **правоконсервативного блоку** з усіх національно орієнтованих українських партій з тим, щоб він гучно переміг на парламентських виборах 2006 року. Це той рік, коли український парламент повинен стати раз і назавжди по-справжньому українським.

НЕУКРАЇНСЬКИЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТАРИЗМ

Повалення злочинного кучмівського режиму, який у своїй антинародній діяльності спирався на україножерську парламентську більшість, не є остаточним до того часу, доки у Верховній Раді перебувають його послідовні носії. Ці носії не є, зазвичай, представниками титульної нації і посідають у парламенті невідповідно високу кількість місць (згадаймо хоча б дані народного депутата В. Семенюк про 203 депутатів-євреїв у нинішній Верховній Раді України). Ці недавні кучмісти-“п’ятиколонники” зосередилися зараз переважно в таких парламентських фракціях і групах, як СДПУ(О) (чого тільки варті такі нардепи, як Суркіс, Сацюк, Шурма, Шуфрйч), “Регіони України” з Богатирьовою, Звягільським, Кириченко, Клюєвим, Коновалюком, Рибак, Стояном, Хомутиником та іншими “героями”; “Союз” та “Єдина Україна” з колишнім генпрокурором Потебеньком і поплічником Медведчука — Суркіса Губським і “професій-

ним перебіжчиком” Толочком; “Демократичні ініціативи” з Гавришем на чолі та “Демократична Україна” з Пінчуком; “Воля народу” з Іоффе та Кузьмуком; НДП—“Республіка” з Пустовойтенком. До цих лав, на мою думку, треба віднести і **Народну партію В. Литвина**, де опинилися функціонери штучно-цинічного блоку “За Єдину Україну”, який створювався кучмізмом спеціально під вибори 2002 року і спеціально під Литвина як голову адміністрації Кучми. Зараз, напередодні чергових виборів, Володимир Михайлович знову занепокоєний створенням чергового масового утворення для переховування соратників-кучмістів. У цій самій “народній партії” опинився і такий собі **Гіршфельд**, обладкам якого (разом з іншим нардепом **Фельдманом** із “Демократичних ініціатив”) його земляк Е. Ходос присвятив цілу книжку “Єврейський удар”.

Зрозуміло, частина “перекрашених” є і в “Нашій Україні”, і в СПУ, і в БЮТ, не кажучи вже про відверто неукраїнську спрямованість нинішніх комуністів. Однак саме з “Нашої України” та БЮТ, після виокремлення з них юдео-ліберальної частини, повинна постати справжня національно-патріотична сила у вигляді **правоконсервативного політичного блоку**, який 2006 року може стати фундаментом українського парламентаризму та української парламентської більшості. Це насамперед НРУ, “Собор”, УНП, ВО “Свобода” О. Тягнибока, ВО “Батьківщина” Ю. Тимошенко та деяких інших.

Такий могутній правоконсервативний блок міг би встановити в Україні справді українську владу, яка завжди користувалася б повагою та довірою співвітчизників.

“РОДИМІ ПЛЯМИ” КУЧМІЗМУ

Держава є ознакою доволі розвиненого суспільства, його політичної сфери. Додержавний, або дополітичний, стан називається **потестарною** організацією суспільства і характеризується примітивізмом та ірраціональністю. Такому етапу розвитку притаманний тип влади у формі **вождизму**, який проявляється в **клієнтізмі** (функціонування політичної системи як ієрархії владних кланів, всередині яких панують стосунки на кшталт “клієнт—патрон”), в **непотизмі** (рекрутування в правлячу еліту родичів і свояків) та **трибалізмі**

(владне просування за земляцькими ознаками). Усі ці примітивні додержавні характеристики були притаманні кучмізму як яскравому прикладу сучасного напівмафіозного вождизму.

Однак ці “родимі плями” потестарної організації спостерігаються і за нинішньої влади, де, наприклад, численні куми **В. Ющенко** опинилися на високих державних посадах. Зокрема, **Порошенко**, якого на відомих плівках майора Мельниченка цинічний кучміст Азаров називає “Петьюю” і який сьогодні на посаді секретаря РНБО повинен опікуватися національною безпекою. А небезпека, зрозуміло, надходить нині саме від таких кучмівських служак, як Азаров, Медведчук, Суркіс, Пінчук, Табачник, Янукович і багатьох їм подібних. Однак наскільки готовий колишній “есдек” Порошенко принципово, виходячи з українських національних інтересів, боротися зі своїми вчорашніми однопартійцями та партнерами? Гадаю, відповідь багатьом зрозуміла.

Це саме стосується також іншого відомого “есдека” **О. Зінченка**, який нині обіймає посаду державного секретаря. Спочатку він був одним з керівників ВЛКСМ, потім — СДПУ(о), ще пізніше — “Нашої України”. Де він опиниться завтра, не знає ніхто. Однак усім відома аксіома: той, хто зрадив раз, зазвичай не зупиняється. Характерним є те, що Зінченко ніколи нічого не розповів про закулісну діяльність “об’єднаних есдеків”, яку багато хто (зокрема, **В. Ющенко** та **Ю. Тимошенко**) вважає злочинною. Такою самою була і діяльність Адміністрації Президента, яку тривалий час віддано очолював **В. Литвин**, нинішній “верховний спікер” і голова Народної партії України, якому зовсім ні до чого викривати своїх недавніх поплічників. Бо ті, своєю чергою, теж можуть розповісти багато чого цікавого для громадськості, а може, й для правоохоронних органів.

Призначення **Є. Червоненка** міністром транспорту та зв’язку, гірничного інженера за фахом, взагалі важко зрозуміти. Якщо вже так хотілося віддячити своєму “особистому водію”, то треба було призначити його, наприклад, завгаром у Кабмін або в Держсекретаріат. І “престижно”, і безпечно. Саме безпечно, оскільки відомо, що водій Червоненку у “всеукраїнському єврейському конгресі” є заступником відомого кримінального злочинця **В. Рабиновича**, а “євразійський єврейський конгрес”, де Червоненко паралельно пра-

щосє заступником, очолює особа, проти якої порушили кримінальні справи в кількох європейських країнах. Такі начальники Червоненка навряд чи порадять йому щось путнє для блага України, скоріше навпаки.

Однак хто прискіпливо контролюватиме діяльність такого міністра? Невже **Г. Москаль** — нинішній керівник кримінальної міліції? Облиште! Цього одіозного та огидного прислужника Кучми — Медведчука і Табачника — Рабиновича добре знають в Україні. Наприклад, народний депутат С. Хмара прямо вказує на широкі корупційні зв'язки Москаля та називає його “багатющою людиною, за якою чимало записаних на різних підставних осіб дорогих об'єктів, які державний службовець просто-таки не може мати”. Такою ж “багатющою людиною” є і новоспечений міністр надзвичайних ситуацій **Д. Жванія**, який народився в Грузії, жив у Словенії та Австрії, а в Україну потрапив всього кілька років тому як громадянин Кіпру. Невже Віктор Ющенко так погано і так мало знає українців, що призначає на посади то немцових, то пасхаверів, то червоненків, то жваній? І це при тому, що українців визнають у всьому світі як талановитих і вельми працелюбних людей. Це по-перше. А по-друге, державні посади — це не іграшки, які можна дарувати своїм друзям на знак вдячності за якісь послуги.

Ці та інші кадрові призначення нової влади вказують, що вона не тільки не звільнилася від примітивного вождизму-кучмізму, а й дедалі більше потрапляє під **чужинський антиукраїнський вплив**, що, безумовно, є реальною загрозою для споконвічних національних інтересів.

ДВА ЦЕНТРИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Сьогодні в Україні реально існує два центри виконавчої влади — Президент і Прем'єр-міністр, діяльність яких за певних обставин може перерости в загрозливе “двовладдя”. Тим часом ліберально орієнтовані особи (згадувані вже Порошенко, Зінченко, Безсмертний, Рибачук, Червоненко, Жванія) становлять найближче оточення Президента В. Ющенка, а відомі в Україні політики-патріоти (Л. Лук'яненко, А. Шкіль, В. Червоній, О. Тягнибок, Ю. Кармазін, Г. Омельченко та ін.) не наближаються, на мій погляд, навіть до

другого кола. Ці політики перебувають зазвичай у політичному блоці Прем'єр-міністра Ю. Тимошенко, що створює певну і вже доволі помітну колізію в сучасному політичному житті України.

В. Ющенко, безумовно, прийшов до президентської влади на хвилі народного обурення від злочинного кучмізму і під патріотичними гаслами. Його висування підтримала абсолютна більшість титульної нації, яка становить майже 80 відсотків населення України. Саме українці обрали Віктора Андрійовича своїм Президентом і, звісно, очікували від нього національно орієнтованої державної політики. Але перші кадрові призначення принесли із собою глибоке і неочікуване для багатьох **розчарування**, оскільки вони чітко позначили не національно-консервативний вибір, а, хоч як це прикро, — юдео-ліберальний. Щоправда, минуло дуже мало часу з правління нового Президента, але позначена тенденція, найімовірніше, не є ситуативною.

В. Ющенко, звісно, повинен був стати націонал-патріотом консервативного спрямування завдяки своєму походженню, селянському середовищу, батьківському вихованню та навчанню на Тернопільщині. І коріння в ньому саме українське. Та вже під час банківської та наступної політичної діяльності за рахунок нового, переважно ліберального, оточення відбулося, очевидно, певне і ще не остаточне “переродження” колишнього українського консерватора в космополітичного ліберала. **Ю. Тимошенко**, навпаки, вироста в російськомовному і ліберально орієнтованому середовищі, що, напевне, обумовило і наступний суто комерційний етап її життя. Однак політична діяльність у жорсткій (буквально на виживання) опозиції спрямувала її на національно-консервативні цінності. Якщо Юлія Володимирівна не втратить цього здорового запалу українського консерватизму, то треба очікувати саме її на чолі правоконсервативного блоку, який, дуже вірогідно, приведе її до наступного президентства.

ГОЛОВНІ ІДЕОЛОГІЧНІ ВІДМІННОСТІ

Треба чітко усвідомити, що всі ідеологічні типи не є самодостатніми побудовами, а вони впливають з відповідних **світоглядних концепцій**. Світогляди здебільшого формуються певними **релі-**

гійно-етичними системами. Тому лібералізм і називають часто саме юдео-лібералізмом, оскільки він спирається передусім на матеріальні цінності споживання. Відоме з цього приводу висловлювання сатаніста, комуніста і водночас онука рабина К. Маркса, який стверджував, що “основою єврейства є користь, культом євреїв — торгашество, а їхнім богом — гроші” (Тв. — Т. 1. — М., 1955. — С. 408–409).

Така світоглядна **старозаповітна** концепція притаманна і соціал-демократам, які, на відміну від юдео-лібералів, шлях до матеріального благополуччя та світового панування вбачають у політичній, а не в економічній сфері. Яскравим прикладом може слугувати зловісна РСДРП (Російська соціал-демократична робітничка партія), яка згодом перетворилася на комуністичну партію Леніна — Троцького і яка знищила за часи свого тоталітарного панування десятки мільйонів чужих для них співвітчизників. Чужих, бо верхівку та апарат цієї антилюдяної партії становили переважно етнічні євреї, виховані в такій самій антилюдяній старозаповітній традиції. Тому не варто сподіватися на якусь принципову відмінність між юдео-лібералами та юдео-“соціалами”, оскільки їхні ідеології мають одне й те саме світоглядне джерело. Тому, очевидно, і залишаються досі на свободі Кучма, Медведчук, Суркіс, Пінчук, Ахметов, Рабинович, Звягільський і багато інших, оскільки їхні нинішні “перефарбовані” поплічники знову “осіддали” державну владу. Певну наступність між однією та іншою частинами центристського “болота” підтверджує і одне з останніх призначень радником Президента Ющенка багаторічного радника Кучми — такого собі Пасхавера.

Феномен Помаранчевої революції пояснюється тим, що правий політичний фланг в Україні не був і досі не є структурованим. У ньому навмисно “переплели” націонал-консерваторів та юдео-лібералів разом із сіоністами. А коли настав час кадрових призначень, перші були, як завжди і раніше, відсунуті, а останні — висунуті на найвищі посади. У програмах сучасних, здавалося б, націонал-патріотичних партій і досі можна натрапити на такий неологізм, як “ліберально-консервативна ідеологія” (це все одно що вивести гібрид з вужа та їжака). Тому, коли ми чуємо від наших начебто національно орієнтованих політиків щось про “правоцентристський блок”, то тре-

ба розуміти, що за цією гучною назвою ховаються звичайні **юдео-ліберали**.

Це щодо центристського соціал-ліберального “болота”. Не менш загрозлива і анархо-комуно-фашизоїдна “**клоака**”, яка є логічним подовженням (аж до свого заперечення) старозаповітної концепції. Культ матеріальних цінностей, споживання за рахунок інших і намагання оволодіти земним світом прямо веде в обійми “князя світу цього”, тобто сатани. Тому і природною виглядає поступова трансформація онука рабина Маркса в сатаніста та комуніста. Означені “клоака” та “болото” є своєрідними політичними полюсами, але на **полюсах**, як відомо, життя неможливе для абсолютної більшості людей — вони там гинуть.

Природними носіями “право- та лівофлангових” цінностей є **консерватори** та **соціалісти**, які розташовуються посередині своїх флангів і вільні від ультра- та болотоцентристських світоглядно-ідеологічних збочень. Консерватизм будується на **новозаповітних**, християнських цінностях і національних, духовних традиціях, а соціалізм орієнтується більше на емпіричність, інтернаціоналізм і політичні цінності. Саме ці дві ідеологічні течії можуть стати в майбутньому необхідною базою для формування класичної двопартійної системи. Однак “логіка” соціально-історичного поступу вказує передусім на примат у найближчому майбутньому саме духовних, тобто **націонал-консервативних, цінностей**.

ДЕЯКІ ВИСНОВКИ

1. Судячи з нових кадрових призначень, в Україні відбувається “повзуче” встановлення **юдео-ліберального режиму**, який за своєю сутністю є знову, як і кучмівський, неукраїнським. Неукраїнська влада має тенденцію переродження в антинародну, що може призвести до нового соціального вибуху та неконтрольованих політичних наслідків.

2. Юдео-лібералізація сучасної влади в Україні вказує, очевидно, на те, що керівництво держави не є самостійним в ухваленні рішень і перебуває під **чужинським зовнішнім впливом**, що є прямою і реальною загрозою українській державності, її незалежності та самостійності. Така ситуація потребує широкомасштабного, розгалуже-

ного, систематичного та гласного контролю з боку національно орієнтованих структур громадянського суспільства за діями влади.

3. У гільці виконавчої державної влади формуються два її центри — **президентський** і **прем'єрський**, що загрожує ситуацією реального “двовладдя” і дестабілізацією суспільства. Ці центри найближчим часом можуть виявити тенденцію тяжіння або до **ліберальної**, або до **консервативної** ідеології, що обумовить структурування правого флангу на відповідні правоцентристські та право-консервативні сили.

4. **Правоконсервативний блок** найбільшою мірою відповідає і загальносвітовим тенденціям соціального розвитку, і національним **українським інтересам**, тому наступним українським лідером буде той, хто очолить цю націонал-патріотичну силу.

5. **Українська національна ідея** — це основа ідеології українського консерватизму, його базова ідея, яка полягає у відродженні традиційних цінностей і морально-правових засад етнокультурного розвитку українства. Це вистраждана народна ідеологія, яка ґрунтується на традиційній релігійності, патріотизмі, моральності та народній єдності, а її головними постулатами є конституційна демократія, верховенство моралі та закону, пріоритет прав українського суспільства та орієнтація на вічні духовні цінності.

ЯКУ ДЕМОКРАТІЮ НАМ БУДУЮТЬ?

*Персонал Плюс. — 2005. —
№ 11, 16–22 берез.*

Передусім треба наголосити, що вибір більшості українських громадян у тривожні листопадово-грудневі дні 2004 року був правильним, тобто відповідав національним інтересам українства і позначав подальший поступ України на обраному шляху етнокультурного розвитку. Страшно навіть уявити, що державна влада й надалі уособлювалася б клікою Кучми — Медведчука — Януковича — Табачника та їхнім майже виключно єврейським оточенням на кшталт Суркіса, Пінчука, Звягільського, Фельдмана, Рабиновича і їм подібними. Однак кожній владі притаманний певний **демонізм**, він перетворює можновладців на закриту від народу касту, яка починає діяти саме за принципами не народовладдя, а касты. Тому за нинішньої влади ми бачимо на високих державних посадах кумів, родичів, приятелів, а то і просто “особистих водіїв і охоронців” Президента В. Ющенка, серед яких П. Порошенко, О. Зінченко, Д. Жванія, Є. Червоненко і багато інших, яких важко “запідозрити” в щирому українському патріотизмі, оскільки їхній патріотизм густо замішаний на величезних особистих прибутках. Тільки-но колишнього кучміста і помічника В. Рабиновича по єврейському конгресу Є. Червоненка почали притискати його ж одноплемінники, як він одразу зчинив галас про своє єврейство й “антисемітизм” своїх єврейських супротивників.

Наголошую: вибір нової президентської влади було зроблено правильно, але це, на моє переконання, ще не цілком українська влада, а лише необхідний тривалий і важкий до неї перехід.

ДЕМОНІЗМ ВЛАДИ І ЙОГО ПОДОЛАННЯ

Владі притаманний більшою чи меншою мірою демонізм, тому вона завжди потребує самовиправдання: “Демонічна сутність влади проявляється навіть там, де людина бореться за ідеальну мету самовіддано, вважаючи успіх міцним тільки тоді, коли вона з виключною життєвою силою відстоюватиме власний інтерес, рішуче здійснюватиме власне бажання, пов’язуючи пристрасне прагнення до власної значущості безпосередньо зі своїми справами. Хто володіє владою, той одержимий нею” (Г. Рітгер). Про демонізм влади розмірковував і відомий німецький соціолог М. Вебер, який, посилаючись на знання перших християн, стверджував, “що світом керують демони, і що людина, пов’язана з політикою, тобто з владою і насильством як засобами, укладає пакт з диявольськими силами, і що в її діях істинно не те, що з доброго може витікати тільки добре, а зі злого лише зле, а часто навпаки”. Ці тлумачення влади не спростовують відомого християнського постулата про те, що “немає влади, крім Бога”, оскільки Бог використовує різні засоби покарання людей, зокрема їхню владу.

Притаманний владі демонізм втрачатиме свою силу за систематичної і жорсткої критики влади суспільством, оскільки в державі, крім Бога, є тільки два складники — влада і населення. Завдання населення, його активної політичної частини, полягає в тому, щоб змусити владу жити за Божими законами і тільки на цій підставі керувати суспільством. В умовах християнської України, майже монорелігійної держави, світоглядно-концептуальною основою державної влади може бути тільки християнська, і жодна інша, доктрина. Якщо ж влада, навіть не проголошуючи це, спирається у своїх концептуальних побудовах на якісь інші, не традиційні для українства світоглядні позиції (зокрема, юдаїзм з його ворожою до всіх народів расистською доктриною), то необхідно рішуче і безкомпромісно боротися з такою владою всіма законними засобами, оскільки йдеться про головне — збереження і розвиток нації, тобто про саме життя нинішнього і майбутніх поколінь.

Природна надбудова для християнської світоглядно-концептуальної основи державної влади — український національний консерва-

тизм, єдиний з усіх ідеологій, який спирається саме на традиційні для українства християнські цінності, національну історію та морально-правові засади розвитку сім'ї, нації і держави.

ДЕМОКРАТІЯ ВІД ДЕМОКРАТІЇ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ

Демократія у буквальному розумінні — це влада народу, тобто народовладдя. Це така форма політичного, державного устрою, яка заснована на визнанні народу джерелом і носієм влади. Демократія, за політичними словниками, — це спроба конкретно-історичного втілення ідей свободи, рівності, справедливості у процедурах ухвалення рішень відповідно до волі й позиції **більшості** та визнання прав і потреб **меншості**. Абсолютну більшість в Україні, як відомо, становлять етнічні українці (близько 80 %), що, згідно з принципами демократії, має відобразитися і на структурі державної влади, і на характері державних рішень, і на кадровому складі. Той факт, що нині у Верховній Раді України вже понад 45 % євреїв (за даними народного депутата В. Семенюк), вельми суперечить проголошеним демократичним принципам. Це скоріше чужинська етнократія, яка об'єктивно опікується мізерною етнічною меншиною (адже євреї у складі населення нашої держави становлять лише 0,2 %). Тобто структура та склад державної влади в Україні (приблизно така сама диспропорція спостерігається на всіх без винятку гілках влади) не відповідає демократичному устрою, оскільки меншість керує більшістю, що неминуче призводить до порушення законних прав, інтересів і потреб останньої.

Так відбувається тому, що демократія від демократії відрізняється. Наприклад, конституція СРСР (де владу захопили єврейські більшовики) вважалася “найдемократичнішою конституцією у світі”, а нинішні США, захоплені єврейськими сіоністами, вважаються “оплотом демократії в усьому світі”, хоча всім зрозуміло, що і США, і СРСР — це класичні тоталітарні імперії. Різні види демократії відрізняються між собою ідеологіями та системами цінностей, на які вони спираються:

- **плебісцитарна демократія** звертається безпосередньо до народу через організацію плебісцитів, референдумів, мітингів, тобто

до його сенсорно-емоційної, не завжди навіть свідомої, сфери під гаслами необмеженої свободи і зрівняльної справедливості, що найбільше притаманно люмпенізованим і маргінальним прошаркам населення. Межа плебісцитарної демократії — перетворення її на охлократію (влада натовпу) та поширення анархії, за якою неодмінно з'являється тиранія;

- **ліберальна демократія** також спирається на емоційно-сенсорну сферу, але вже більше на її свідому частину, оскільки їй притаманний прагматизм, раціоналізм, меркантильність, що нагадує юдейську світоглядно-концептуальну доктрину, зорієнтовану, за визначенням німецького єврея К. Маркса, на матеріальні цінності, тобто на “користь, гендлярство і гроші”. Ліберальна демократія легко переходить в олігархію (владу багатії меншості), яку становлять, зазвичай, представники певної етнічної меншини;
- **авторитарна демократія**, яка часто видається перехідною формою від тоталітарних до демократичних режимів, ґрунтується на пріоритеті вольової сфери і цінностях політичної діяльності. За такої форми “керованої демократії” завжди залишається загроза реставрації тоталітаризму, заснованого на різновидах соціалістичної ідеології і притаманному їй інтернаціоналізмі, що, зрештою, як і за ліберальної демократії, може призвести до панування певної етнічної меншини (згадаймо, що саме з РСДРП у Росії і з НСДРП у Німеччині виникли найстрашніші тоталітарні режими);
- **конституційна (або консервативна) демократія** апелює до пізнавальної, духовної сфери народу і базується на найвищій цінності — цінності Істини. Ця форма демократії спирається на патріотизм, професіоналізм, моральність та відповідні соціальні інститути, які утримують її, з одного боку, від перетворення на охлократію, а з іншого — на олігархію. Саме ця форма демократії має можливість перетворитися на мерітократію (М. Янг), тобто на “владу найдостойніших”, найобдарованіших представників титульної нації.

При цьому необхідно пам'ятати, що названі вище базові цінності (матеріальні, політичні, духовні) існують в кожному етносі одночасно

і етнос не може бути зруйнованим доти, доки функціонують його (а не якогось іншого етносу) базові цінності. При цьому вищою цінністю етносу є **категорія Істини**, і якщо ця цінність з якихось причин послаблюється, то може початися незворотний процес поступового знищення етносу. Тут треба завжди пам'ятати слова Ісуса Христа: “ Я є шлях, і істина, і життя”.

НЕОБХІДНА ПОВНОТА ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ЕТНОСОЦІАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ ТИТУЛЬНОЇ НАЦІЇ

З наведених форм демократії стає зрозуміло: найадекватніша, найефективніша і взагалі найприродніша та, яка базується на **ідеології національного консерватизму**, стрижнем якого є споконвічна національна ідея. Ця ідея полягає у визнанні найвищої цінності — Істини, що викладена у християнській доктрині, побудованій на Нагорній проповіді Ісуса Христа, а також у принципах традиційної культури, патріотизму й народної єдності, пріоритету духовної сфери організації суспільства над політичною і економічною.

У політичній сфері Конституція визнається як Основний Закон, даний Богом, де діє пріоритет прав українського суспільства, верховенство моралі й закону, змішана форма державного правління, де обраний Гетьман є главою і держави, і уряду водночас, владу якого обмежують і контролюють такі ж обрані представники і законодавчої, і судової гілок влади.

В економічній сфері встановлюється оптимальний розподіл власності за умови первинності національно-державних інтересів і всебічного захисту національного виробника. Таким чином, консервативна модель розвитку включає в себе всі п'ять існуючих видів влади, що забезпечує її найбільшу повноту й ефективність: світоглядно-концептуальну (християнська доктрина), ідеологічну (український консерватизм) і відповідні їм законодавчу, виконавчу і судову гілки влади. Треба наголосити, що кожна державна влада завжди і неминуче включає **всі п'ять названих складників**. Вони перебувають одне з одним в ієрархічному взаємозв'язку, де основою є концептуально-світоглядна влада. Відсутність у Конституції держави визначення концептуальної та ідеологічної влади вказує,

зазвичай, на її зовнішнє латентне керування, що є однією з найбільших загроз існуванню **титульної нації**, яка, власне, й має утворювати державу.

Ще однією величезною загрозою існуванню нації є її **неповна етносоціальна структура**, тобто брак або незначна представленість автохтонного населення на певних (особливо вищих) щаблях соціальної піраміди. Порушення природної етносоціальної структури, де всі рівні влади мають бути представлені абсолютною більшістю представників титульної нації, відбувається при завоюваннях, злиттях різних державних утворень, культурній експансії, а також при поступовому “просочуванні” у вищі соціальні прошарки інших етнічних елементів. У результаті втрачається необхідна повнота етносоціальної структури, що негативно впливає на весь подальший етнокультурний розвиток. Наприклад, в етнічній історії українців важливу роль відіграла постійна боротьба з різними хвилями завойовників, а також життєва необхідність протистояти полонізації, литовізації, мад’яризації, русифікації та євреїзації (“ожидовленню”), що з часом призвело до неповноти української етносоціальної структури, яка виникла в результаті злиття власних верхніх соціальних верств із соціальними верствами інших етносів. Тому необхідно всім зрозуміти: успішність подальшого етнокультурного розвитку і всієї життєдіяльності української нації безпосередньо залежить від повноти етносоціальної структури, де всі рівні (передусім верхні) має зайняти абсолютна більшість представників титульної нації.

КОНТУРИ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Нинішня українська влада, яка прийшла під національно-консервативними гаслами Помаранчевої революції, дедалі більше виявляє свою юдео-ліберальну сутність і схильність до заповнення вищих щаблів етносоціальної структури неукраїнськими етнічними елементами (як і минула влада, переважно єврейськими). Особливо яскраво вона продемонструвала свою відверту лібералізацію (хоча й не проголошену офіційно) у створенні нової провладної партії «Народний Союз “Наша Україна”», який було б правильно назвати “союзом невідомих”, оскільки цю партію заснували маловідомі політичні сили

на кшталт “Солідарності” П. Порошенка та інших олігархів під керівництвом зовсім неяскавого політика Р. Безсмертного. Характерно, що до цієї партії влади одразу перебігли з Руху Р. Зварич, Ю. Ключковський та деякі інші, пов’язані у громадській свідомості саме з юдео-лібералізмом. Почесне головування в цій партії Президента В. Ющенка тільки підтвердило той факт, що він у своїх колишніх хитаннях між українським консерватизмом і космополітичним лібералізмом надав перевагу останньому.

Такий різкий політичний ухил нової української влади свідчить про те, що її концептуально-світоглядною основою є юдейська старозаповітна доктрина, яка може однаковою мірою успішно реалізовуватися у своїх породженнях — і в ліберальній, і в соціалістичній ідеологіях, — а також у відповідних структурах і кадрових призначеннях до всіх гілок влади. Так, модернізована Рада з національної безпеки та оборони (РНБО) під фактичним керівництвом ліберал-олігарха із “соціал-демократичним минулим” П. Порошенка (а СДПУ(о), за визначенням нардепа В. Нечипорука, є “партією влади євреїв в Україні”) становить класичне Політбюро ЦК КПРС. Навіть диктатор Кучма не дозволяв собі поєднувати в одному органі державного управління всі гілки влади, а ось секретар РНБО Порошенко вмовив Президента Ющенка включити туди, окрім “силовиків” (Міноборони, МВС, СБУ), ще й Генпрокурора, голову Верховного Суду, Голову Верховної Ради і Прем’єр-міністра, що перетворює цей не зовсім уже конституційний орган на якусь таємну управлінську структуру цілком імовірного в майбутньому **тоталітаризму**.

РНБО — яскравий приклад порушення одного з основних принципів демократичного устрою держави, який передбачає розподіл й урівноваження різних гілок влади (законодавчої, виконавчої, судової), тобто їх оптимальну децентралізацію, а не керівництво ними з одного єдиного центру, що є однією з головних ознак тоталітарного режиму. Аналогічна ситуація і з іншим, уже зовсім неконституційним органом — Державним секретаріатом, очолюваним не секретарем Президента України (як оголошувалося спочатку), а Державним секретарем України О. Зінченком — недавнім керівником “партії влади євреїв в Україні”. Цей неконституційний держсекретаріат становить

дивовижний симбіоз радянського ЦК КПРС і американського держдепу — головних органів тоталітарних держав.

Наявність в одній виконавчій гілці влади РНБО, надпотужного президентського центру у формі Держсекретаріату й урізаного в правах прем'єрського центру вказує на дуже ймовірну спробу встановлення в Україні в найближчому майбутньому спочатку авторитарно-олігархічного, а потім і класичного тоталітарного режиму, який базуватиметься на чужинській юдео-старозаповітній доктрині, чужинській соціал-ліберальній ідеологічній суміші та чужинських управлінських кадрах, що неминуче призведе до чергового порушення необхідної повноти української державної влади і етносоціальної структури титульної нації та, як наслідок, — до потужного **соціального вибуху**.

КРОКИ, ЯКІ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ

Щоб утримати нову українську владу від сповзання до олігархії, а потім до охлократії і наступної тиранії, різноманітні структури громадянського суспільства мусять, об'єднавшись навколо ідей українського консерватизму, постійно посилювати тиск на неї. Тільки ця ідеологія в сучасних умовах етнокультурного розвитку українства спроможна врятувати титульну націю і вивести Українську державу на шлях подальшого переможного поступу. Наразі, якщо у виконавчій гілці влади й надалі свідомо послаблюватиметься вплив прем'єрського центру, необхідно всіма засобами підтримати і зміцнити його, щоб він урівноважував президентський. Так необхідно робити до парламентських виборів 2006 року, на яких, найімовірніше, отримають перемогу **українські патріоти-консерватори**, які й утворять парламентську більшість. Ця більшість зніміє внесення відповідних змін до конституційної реформи, згідно з якими виконавчу гілку влади очолюватиме одна особа — **Гетьман України** (а не дві, як нині: Президент і Прем'єр).

Утворення майбутньої, по-справжньому української, парламентської більшості передбачає попереднє утворення **правоконсервативного політичного блоку**, в який мають увійти всі патріотично налаштовані, національно свідомі політичні сили у вигляді кількох

партій. Недавно утворений юдео-ліберальний блок намагатиметься всілякими засобами розтягти, дискредитувати, знищити ці партії, але українці, тобто майже 80 % населення України, вже знають, з ким і як будувати своє національне майбутнє. Ось так ми й переможемо!

СУЧАСНА УКРАЇНЬСЬКА ПОЛІТОЛОГІЯ В РИСУНКАХ

Персонал Плюс. — 2005. —

№ 17, 27 квіт.—3 трав.

ЩО ЗВЕРХУ — ТЕ Й ЗНИЗУ

Космос, Суспільство та Людина багато в чому тотожні, що вказує на існування певного закону подібності різних рівневих структур Всесвіту. Давні мислителі так уявляли собі процес зародження Космосу: одне (першопочаток) породжує дві свої протилежності, а ця трійця, своєю чергою, за рахунок першоелементів, що існують у хаосі, вже створює все інше (Лао-Цзи). Трійця (Розум — Дух — Душа) — динамічний (тобто рухливий) складник єдиного Космосу, а першоелементи — його статична основа. Те саме і в людини, психіка якої складається з динамічних сфер (пізнавальної, вольової, емоційної) і статичних конструктів (чотири типи темпераменту). Така сама і структура суспільства, організація якого передбачає три основні сфери (духовну, політичну, економічну) та чотири головні класи (верстви, страти) (рис. 1).

ЗМІНА ІСТОРИЧНИХ ЕПОХ

Динамічні сфери Космосу, Суспільства і Людини рухливі за своїм визначенням, тому по черзі змінюють одна одну в ролі панівної, що відбувається у зміні базових цінностей, які завжди перебувають у колективному несвідомому (К. Юнг). У результаті переважна частина суспільства орієнтується або на духовні цінності, або на полі-

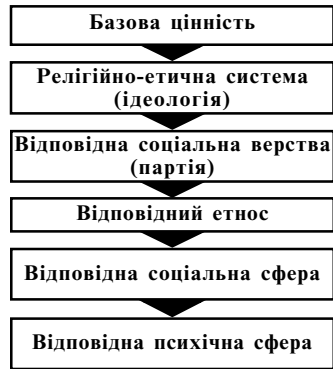
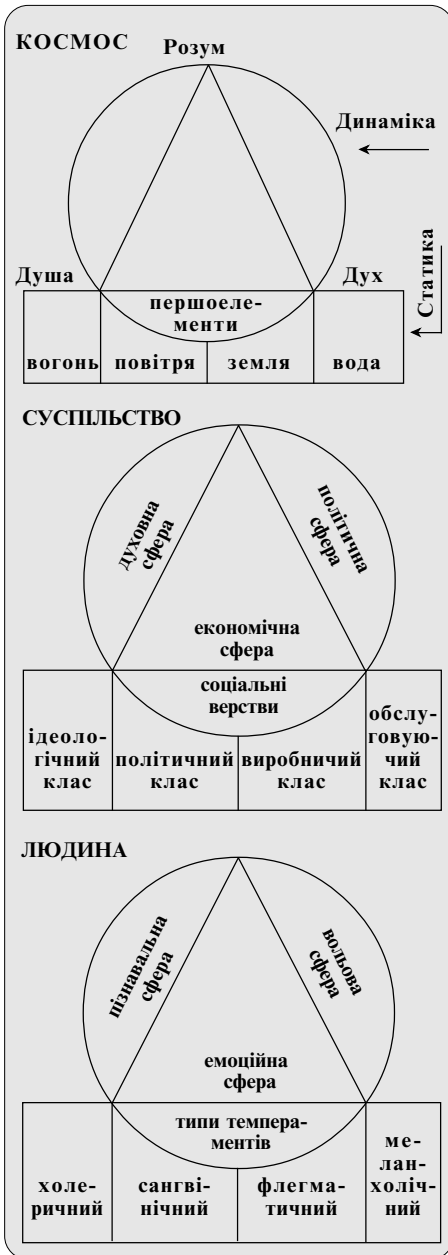

Рис. 2. Зміна історичних епох

тичні, або на економічні. Духовним цінностям відповідає ідеологія **консерватизму**, політичним — соціалізму, а економічним — лібералізму. Анархізм як ідеологія взагалі заперечує інститут державності, тому його й неможливо впровадити в реальне буття (його використовують тільки для руйнування суспільства). Є лише чотири ідеологічні типи (консерватизм, соціалізм, лібералізм, анархізм), решта — лише різновиди цих ідеологій.

Зміна історичних епох (див. рис. 2) відбувається так: нова базова цінність викликає появу відповідних

Рис. 1. Що зверху, те й знизу

ціннісних орієнтацій, позначених домінуванням певної ідеології, яку сприймає відповідний етнос (або одна з його верств), а останнє зумовлює панування відповідної соціальної сфери, яка, своєю чергою, відповідає певній сфері людської психології.

ХАРАКТЕРИСТИКА СУЧАСНОГО ЕТАПУ

Після тріумфу соціалізму (СРСР) та лібералізму (США) неминує настає **тріумф націоналізму та патріотизму**, а інтернаціоналізм і космополітизм замінюються здоровим **етноцентризмом**. Доба панування політичних і економічних цінностей завершується буквально на наших очах, а їх змінює домінування цінностей духовної сфери — релігії, нації, сім'ї, моралі. Таким цінностям з усіх відомих ідеологій відповідає лише одна — **ідеологія консерватизму** (від лат. — зберігати, захищати), сутністю якої є національна ідея. **Національна ідея** полягає у збереженні традиційних цінностей і морально-правових засад організації титульного етносу та його подальшого розвитку на основі цих цінностей і засад.

Подібна до сучасної зміна історичних епох за останні три тисячі років європейської історії відбувалася всього чотири рази (П. Сорокін). Такий масштаб нинішніх глобально-історичних змін, які зумовлюють у майбутньому домінування духовних цінностей, консервативних ідеалів і духовно зорієнтованих народів. Той народ і та держава, які зрозуміють першими сутність сучасних історичних процесів, стають лідерами нової довготривалої доби розвитку людства. Схоже, такою державою стане Україна, народ якої завжди вирізнявся розвитком саме духовної сфери.

НЕОБХІДНА ПОВНОТА ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Усіх видів державної влади п'ять: світоглядно-концептуальна, ідеологічна, законодавча, виконавча, судова. У нашій Конституції є лише три останні, що може означати приховане існування ворожих до української нації світогляду та ідеології (наприклад, юдео-лібералізму). Істинною ж світоглядно-концептуальною владою у християнській Україні повинна бути **християнська доктрина**, а державною іде-

ологією — **український національний консерватизм**. Наразі українські християни не можуть вороже чи зверхньо ставитися до своїх братів по вірі, оскільки християнство, найвірогідніше, є логічним продовженням прадавньої слов'янської віри, коріння якої сягає ще трипільських часів.

Виконавчою гілкою влади має керувати одна особа — **Гетьман України**, який є водночас главою держави, главою уряду, верховним головнокомандувачем — і збройних сил, і всіх козацьких формувань. Виконавчу владу в Україні необхідно збудувати на традиціях **козацького самоврядування** — нашому перевіреному віками національному феномені. Законодавча та судова гілки влади, які мають спиратися на українські морально-правові засади організації суспільства, призначені обмежувати виконавчу гетьманську владу, що загалом забезпечує необхідну гармонію державного устрою.

За такої організації Української держави провідною верствою стає духовно зорієнтована еліта (**духократія**), яка протистоїть соціалістичній політократії, ліберальній плутократії та анархічній охлократії (рис. 3).

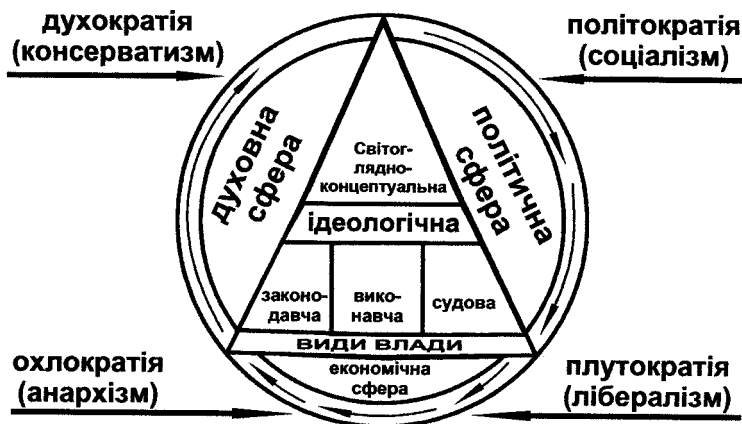

Рис. 3. Співвідношення видів влади, ідеологічних типів і сфер організації суспільства

НЕОБХІДНА ПОВНОТА ЕТНОСОЦІАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ

Кожне суспільство можна уявити у вигляді своєрідної піраміди, де в основі так звані “нижчі” верстви населення. Саме на них лежить увесь тягар суспільного виробництва (селяни та робітники). Середній щабель — різного роду підприємці, працівники управлінської та інших сфер розумової праці, торгівлі та ін. На вершині соціальної піраміди — великі бізнесмени, політичні і громадські діячі, урядовці й інші представники так званої еліти. Нормальна “поверховість” такої піраміди передбачає, що всі, без винятку, її щаблі посідають у приблизній пропорції до складу населення представники титульної нації. Тобто для сучасної України майже 80 % представників усіх щаблів суспільної ієрархії мають бути етнічними українцями.

Насправді все відбувається інакше. Українці — корінні автохтони своєї землі та її єдині законні господарі — становлять абсолютну більшість тільки нижчого щабля соціальної піраміди. На середньому рівні — представники різних національностей, а ось на найвищому (“елітному”) — приголомшлива кількість представників лише однієї, дуже малої єврейської меншини. Майже половина депутатів Верховної Ради України (за даними народного депутата В. Семнюк), абсолютна більшість найбагатших людей, власників великих підприємств, банків, телеканалів — етнічні євреї (рис. 4).

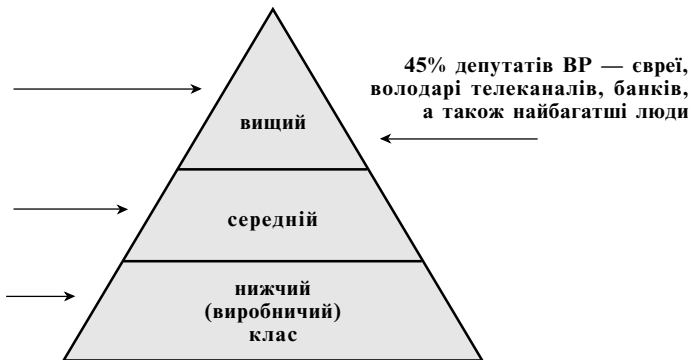

Рис. 4. Соціальна піраміда сучасного українського суспільства

Можна назвати такий стан речей справедливим? Ні, не можна. Тому й відбулася Національна Помаранчева революція, яка, по суті, була **національно-визвольною боротьбою** українців проти єврейсько-чужинського засилля. І ця національна революція триватиме доти, доки етносоціальну структуру українського суспільства не буде відновлено у своїй природній повноті, адже її деформація призводить до найстрашнішого — загибелі титульної нації.

СУЧАСНА ПОЛІТИЧНА ПАЛІТРА

Ідеологія національного консерватизму — це передусім **ідеалістична** ідеологія, оскільки консерватизм спирається на категорію Духу. У цьому його головна відмінність від усіх інших ідеологій, які за своєю суттю **матеріалістичні**. Цю суттєву відмінність відбито у різних світоглядах, один з яких (консервативний) базується на традиційних релігійних уявленнях і християнській (новозаповітній) доктрині, а всі інші — на чужинських, переважно юдейських впливах і відповідній їй доктрині (старозаповітній). Саме з масоно-юдейського середовища, як свідчать численні дослідження, вийшли ідеології лібералізму, соціалізму та анархізму. Тому і говорять про юдео-лібералізм, а єврея М. Геса вважають предтечею і сіонізму, і “наукового соціалізму”. Анархізм же використовували і ліберали, і соціалісти для повалення державного устрою (рис. 5).

Зі сказаного стає зрозуміло: єдина природна, справді народна ідеологія — лише **національний український консерватизм**, який очолює правий фланг політичного спектра. У соціал-ліберальному болоті — і СДПУ(о) (за визначенням народного депутата В. Нечипорука, “партія єврейської влади”), і новостворений юдео-ліберальний «Народний Союз “Наша Україна”» на чолі з Р. Безсмертним. Далі на лівому фланзі — соціалісти О. Мороза, комуністи П. Симоненка, квазісоціалістичні та квазіанархічні формування Н. Вітренко та Д. Корчинського, а завершують цей ряд політичні зграї сіонофашистів.

ХТО Ж СПРАВА?

Партіями правофлангового, тобто консервативного спрямування, є Народний Рух України (характерно, що Р. Зварич та Ю. Ключ-

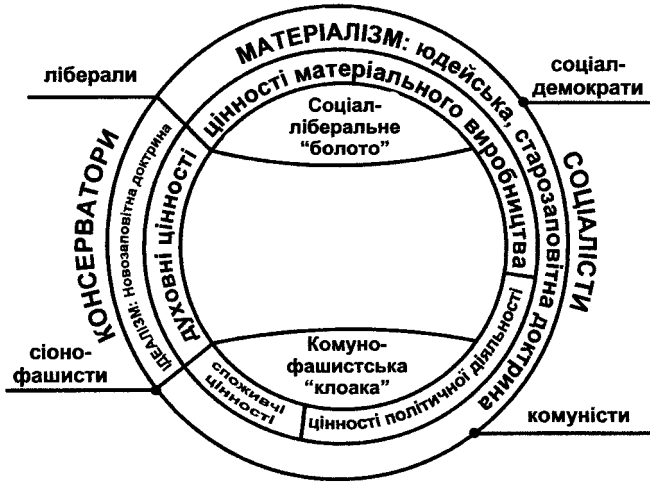

Рис. 5. Коло політичного спектра

ковський, яких пов'язують з юдео-лібералізмом, одразу ж перебігли з Руху до “наших” Р. Безсмертного), партія “Собор”, Українська народна партія, партія “Батьківщина”, Всеукраїнське об'єднання “Свобода”, Конгрес українських націоналістів, патріотична частина УНА-УНСО та деякі інші. Здавалося б, можна сформувати потужний правоконсервативний блок, який зробив би нарешті Україну справді українською.

Однак не все так просто. Борис Тарасюк — голова НРУ — нині є чинним міністром закордонних справ, тож він не може не зважати на політичні симпатії Президента Віктора Ющенка, який став почесним головою «НС “Наша Україна”» (а там ще, крім віце-прем'єра Р. Безсмертного, секретар РНБО П. Порошенко, держсекретар О. Зінченко, деякі міністри й депутати). Партію “Собор”, дуже націонал-патріотичну, безумовно, українсько-консервативну силу, очолює нині А. Матвієнко — колишній перший секретар ЦК ЛКСМУ і кучмівський губернатор. Що надалі переважить у лідера “Собору” — комуно-комсомольське минуле чи українське націонал-консервативне сьогодні — стане зрозуміло найближчим часом. Партію

“Батьківщина”, очолювану Ю. Тимошенко, намагається протаранити троянський кінь єврейського походження в особі М. Бродського — керівника проросійсько-єврейського “Яблука”, яке, очевидно, притаманну йому червивість перенесе тепер в українську “Батьківщину”. Конгрес українських націоналістів очолив маловідомий Івченко, який, схоже, більше тяжіє до юдео-лібералізму, ніж до українського націонал-консерватизму. УНА-УНСО кадебешники розірвали провокаціями, хоча від неї і збереглася певна націонал-патріотична частина. Залишається ще УНП Ю. Костенка, який нині проголошує загалом правильні патріотично-консервативні гасла. Однак багато хто пам’ятає про його роль у розколі Народного Руху ще за часів В. Чорновола.

Картина, як бачимо, не втішна, але не така вже й безнадійна. Усе покаже найближчий час, особливо напередодні парламентських виборів 2006 року. Якщо партії, які презентують нині правий український фланг, справді борються за **українську Україну**, а не за високі посади для своїх керівників, то скоро буде створено потужний правоконсервативний блок. Такі пропозиції передано всім лідерам правих партій. Згоду на це вже дала Українська Консервативна партія та ВО “Свобода” О. Тягнибока. Мине трохи часу і цей по-справжньому проукраїнський, націонал-консервативний блок об’єднає всіх мужніх і чесних українців та українок, які живуть на своїй землі задля Бога і Батьківщини.

ВИСНОВКИ

1. Світ і Україна прямують до панування духовних цінностей, духовно-орієнтованих верств, патріотизму і націоналізму, заснованих на новозаповітній доктрині Ісуса Христа і консервативній ідеології, що з неї випливає.

2. Сучасний злам історичних епох призводить до боротьби старозаповітного матеріалізму, що спирається на політичну (соціалізм) та економічну (лібералізм) сфери, з новозаповітним духовним ідеалізмом консервативної ідеології, що спирається на духовний складник суспільства.

3. Партії націонал-консервативного спрямування є носіями цінностей нової історичної доби і ведуть свої народи до перемоги нового духовно-орієнтованого суспільного ладу, побудованого на традицій-

них християнських цінностях і принципах етнократії, етноцентризму і національної економіки.

4. Майбутнє України і більшості народів світу — саме в ідеології національного консерватизму, лідери якого стають лідерами майбутнього суспільного ладу, що впливає з об'єктивних історичних законів соціального розвитку.

УКРАЇНЬСЬКА ВЛАДА, В ЧИЙ ТИ РУКАХ?

Персонал Плюс. — 2005. —

№ 18, 4–10 трав.

Українська національна революція, яка відбувалася під патріотичними гаслами і яка отримала назву Помаранчевої, скинула кучмівсько-чужинський режим, при якому правили Медведчук, Пінчук, Суркіс, Табачник, Кушнар'єв, Янукович, Ахметов та інші неукраїнці. Переважно кучмівська влада була владою єврейських олігархів. Українці вийшли на свої майдани і вулиці, щоб скинути це чужинське засилля і обрати собі національних провідників — Віктора Ющенка та Юлію Тимошенко. Саме їх і саме в такій послідовності.

Юлія Тимошенко загалом виправдовує народні сподівання, про що, зокрема, свідчить і прийнятий недавно державний бюджет. Особливо в частині дуже суттєвої матеріальної допомоги українським матерям, що, безумовно, сприятиме різкому зростанню народжуваності українців. У той час, коли сіноамериканські ідеологи “нового світового порядку” прогнозують для України всього 15 млн населення до 2050 року, український уряд приймає доленосне для титульної нації рішення про збільшення народжуваності. Це вкрай важливо, оскільки етнічні українці на початку ХХ ст. налічували близько 80 млн людей, а нині — майже вдвічі менше. Тому необхідно зробити все, щоб у найближчому майбутньому не лише повернути втрачену за час війн та голодоморів-геноцидів кількість українського населення, а й значно його збільшити. Необхідно пам'ятати, що чим більшим є етнос, тим є більшим його вплив в геополітиці. Роботу нинішнього уряду, таким чином, можна вважати проукраїнською, єдино вірною, яку надалі треба лише підсилювати.

ПРЕЗИДЕНТСЬКЕ ОТОЧЕННЯ

Що ж відбувається в іншому центрі виконавчої влади — президентському? Там, очевидно, на протигагу Уряду, створено дві потужні структури — Держсекретаріат та Раду з національної безпеки і оборони. Ці структури нічого не виробляють, не несуть повної відповідальності за стан справ у країні і взагалі є не зовсім легітимними. Іншими словами, вони дублюють конституційні органи виконавчої влади, тобто об'єктивно заважають їм працювати на повну силу. Держсекретаріат очолює **О. Зінченко**, РНБО — фактично **П. Порошенко**, які мають своїх прибічників і в уряді, що, зрозуміло, теж не покращує роботу останнього. Розглянемо коротенько цю команду, яка після Помаранчевої революції стала найближчим оточенням Народного Президента.

Петро Порошенко — кум Віктора Андрійовича, класичний олігарх, власник понад 50 підприємств, який за свою недовгу кар'єру встиг побувати і в одіозній СДПУ(о), і в союзі з “Партією регіонів”, і в “Нашій Україні”. Нині він, за визначенням голови СБУ О. Турчинова, займається доносами та інтригами на посту секретаря РНБО. Ці інтриги, судячи з публічного визнання самого В. Ющенка, спрямовані якраз проти нинішнього проукраїнського глави уряду — Ю. Тимошенко.

Олександр Зінченко — колишній секретар московського ЦК ВЛКСМ, один з керівників “партії єврейської влади” СДПУ(о), також зовсім не бідна людина, яка накопичувала свої статки разом з такими огидними для українства ділками, як Медведчук і Суркіс. До речі, Зінченко і досі не покався перед українським народом за свою діяльність в цій антиукраїнській партії, яку В. Ющенко та Ю. Тимошенко називали навіть у передвиборчі часи профашистською. Нині він керує Державним секретаріатом України, а по суті — одним із найважливіших напрямів державної політики — її кадровою складовою. Напевне, саме тому і з'являються в державному апараті такі одіозні постаті, як Г. Москаль — нинішній заступник міністра внутрішніх справ.

Роман Безсмертний — віце-прем'єр з питань адміністративної реформи, затятий та агресивний кучміст, особистий представник Кучми у Верховній Раді. Відомий своїм публічним наклепництвом

та недостойного чоловіка поведінкою відносно Юлії Тимошенко. Сьогодні мало що відомо про хід реформи, але всі українці бачили в теленовинах, як цей заступник Глави Українського уряду по-лакейські згинався перед директором американо-єврейського музею голокосту під час укладання з ним угоди. При чому тут адміністративно-територіальна реформа в Україні знає, мабуть, тільки Безсмертний та отой директор.

Євген Червоненко — заступник відомого кримінального злочинця не з одним діагнозом клінічної шизофренії В. Рабиновича, якого єврейський публіцист Е. Ходос називає відвертим юдо-нацистом. Нині олігарх Червоненко, нагороджений Кучмою аж трьома орденами “За заслуги” (навіть його бос Рабинович “заслужив” тільки один), перетворює Міністерство транспорту і зв’язку України на своєрідну синагогу, з якої лунають поздоровлення християн-українців з юдейськими святами.

Давид Жванія — грузин (чи, скоріше, грузинський єврей), який встиг побувати громадянином Грузії, Австрії, Словенії, Кіпру і на решті України, де теж сумлінно працював олігархом, а сьогодні — міністром з надзвичайних ситуацій. Саме з ним пов’язують відомий інцидент з отруєння Ющенка, тому, мабуть, було б правильним перейменувати очолюване Жванією міністерство на міністерство по створенню надзвичайних ситуацій в Україні.

Роман Зварич — американець українського (хоча говорять, що єврейського) походження, недочений філософ, якийсь чомусь вирішив, що може працювати міністром юстиції України. Відомий недавнім “нафтовим” скандалом, в якому була замішана його дружина і який був спрямований проти всього (!) Українського уряду на чолі з Юлією Тимошенко. Усіляко і публічно Зварич запевняв, що ніякої зацікавленості у нафтових обладках він не має, а його дружина є всього лише найманим працівником у нафтових олігархів. Однак дуже швидко довелося цьому філософу зізнатися, що дружина є власником чималої частки акцій, тобто вона сама належить до олігархів.

Олег Рибачук — віце-прем’єр з євроінтеграції (єврейської інтеграції — так дотепні українці тлумачать назву цієї посади, оскільки в європейських країнах провідні посади часто займають не автохтони, а саме євреї), вихованець банківської сфери (також переважно

неукраїнської), який давно товаришує з кучмівським зятем Пінчуком — євреєм з дуже певною антиукраїнською репутацією.

Отакє нині переважно найближче оточення Віктора Андрійовича (до речі, в нафтовому скандалі він підтримав саме Зварича, а не Уряд), яке дуже важко запідозрити в українському патріотизмі. Саме це оточення і створило партію юдео-ліберального спрямування «Народний Союз “Наша Україна”», яку на правах почесного голови очолив Народний Президент. До цього можна додати і несподівані призначення радниками Президента України російського єврея Б. Немцова, який навіть не потрапив до Держдуми своєї держави, та українського (чи ізраїльського) єврея Пасхавера — багаторічного кучмівського радника з питань приватизації, де якраз і відбувалися найбільші пограбування українського народу. Праві ті психологи, які твердять: якщо хочеш пізнати людину — вивчай її найближче оточення.

Усе викладене вказує на можливу узурпацію юдео-ліберальною верхівкою народної влади, яку вибороли мільйони українців під час холодних тижнів Помаранчевої революції. Тому і треба протиставити цій владній, неукраїнській політичній силі по-справжньому народну, національно-свідому політичну волю, яка може бути уособленою тільки у правоконсервативному блоці.

ЩО ТАКЕ ПРАВОКОНСЕРВАТИВНИЙ БЛОК?

Правоконсервативний політичний блок — це об'єднання патріотично налаштованих, національно-свідомих українських партій, які дотримуються наступних орієнтирів:

1) світоглядною концепцією є традиційна для України **християнська доктрина**, заснована на Нагорній проповіді Ісуса Христа;

2) найвідповіднішим ідеологічним типом з усіх існуючих є **ідеологія українського консерватизму**, побудована на національній ідеї;

3) **демократія** є такою побудовою суспільства, яка визначається волею і прагненням **більшості** з урахуванням інтересів **меншості**, що в умовах сучасної України, де українці складають близько 80 % населення, природно веде до **етнократії**, побудованої на демократичних засадах;

4) визначальними є **національні інтереси**, серед яких найголовнішою виступає повна державна незалежність, що заперечує саму можливість будь-якого приєднання України до будь-яких міждержавних політичних угруповань з наддержавними органами управління, тобто основою зовнішньої політики повинен бути природний **етноцентризм**;

5) главою держави, уряду та Верховним Головнокомандувачем повинна бути одна й та сама особа, яка виступає єдиною главою виконавчої гілки державної влади, — **Гетьманом України**;

6) в Україні повинна діяти єдина **Українська Православна Церква**, яка об'єднала б усі православні конфесії і була визнана за канонічними правилами на чолі з власним Патріархом;

7) відродження традицій **українського козацтва** є наріжним каменем відродження всього українства, його Збройних сил та сил національної самооборони;

8) пріоритетним напрямом етносоціального розвитку українського суспільства є вітчизняна **культура, наука та освіта**, завдяки яким підтримуються, впроваджуються та розвиваються традиційні для українства духовні цінності;

9) усі підприємства та інші об'єкти народного господарства, які були приватизовані з порушеннями чинного законодавства, повертаються у **народну власність**;

10) земля, надра та інші природні багатства України є власністю **титульної державотворчої нації** і ніколи не можуть бути передані в іншу власність.

При цьому визнання християнської доктрини в якості світоглядної основи українського консерватизму не означає заперечення традиційних **давньоукраїнських вірувань**, оскільки християнство було, найімовірніше, логічним продовженням прадавніх індоєвропейських уявлень, коріння яких сягають всесвітньо відомої Трипільської цивілізації. Ісус Христос ніколи не був євреєм, він, як відомо, вийшов з переважно індоєвропейської Галілеї, а єдиним євреєм з Його 12 апостолів був Іуда, який і зрадив Спасителя.

Вкрай важливим є також питання офіційного визнання **національної приналежності** громадян України, оскільки справжніми і єдиними господарями та власниками української землі, її надр, інших природних багатств є етнічні українці. Якщо через кілька років не

можна буде довести свою належність до титульної нації, то і свої законні права на природні ресурси також. Сьогодні не хочуть мати запис у паспортах про свою національність, як правило, тільки представники однієї нацменшини, але демократія — це передусім воля і прагнення більшості, а не мізерної меншості.

Не можна миритися і з тим, що нас знову хочуть затягти до структур з **наддержавними органами управління**, оскільки ми знаємо чим це завершується — трьома геноцидами-голодоморами українства під час єврейсько-більшовицької влади. Не потрібен нам і прискорений вступ до НАТО, де наших вояків будуть посилати гинути за чужинські інтереси, як це відбувається нині в Іраку. Понад 85 % українського населення виступають проти вступу до цього злочинного військового альянсу, а волю народу треба поважати та беззаперечно її виконувати.

ЯК РОЗПІЗНАТИ УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ?

Українська влада — це переважно **влада українців**, які працюють задля українства і всіх складових українського народу, які, своєю чергою, визнають і підтримують духовні цінності, мову та культурні надбання **титульної української нації**. Як дізнатися, що нарешті прийшла українська влада? Це не складно, оскільки справжня українська влада відразу зробить наступне:

- оголосить недійсними всі махінації, в результаті яких відбулася протизаконна приватизація народного майна, а винних у цьому притягне до кримінальної відповідальності;
- проведе ретельне розслідування казкового збагачення кучмівських олігархів і покарає кожного у відповідності з українськими законами;
- поверне в паспорти громадян України записи про їх національність та скасує ідентифікаційні коди;
- оприлюднить правду про організаторів та виконавців голодоморів-геноцидів проти українства та вимагатиме відповідних компенсацій від наступників тих злочинів;
- надасть повноцінну підтримку розвитку української мови, культури, вітчизняного виробництва та оголосить незмінність без-

блокового статусу Української держави, що унеможливить її входження в будь-які структури з органами наддержавного управління.

Як тільки ми почуємо про названі заходи, одразу зрозуміємо — прийшла **українська влада**. А поки цього немає, **національно-визвольна боротьба** українства за свої природні, конституційні права повинна лише поширюватися. Першим етапом такої боротьби стануть **парламентські вибори 2006 року**, в результаті яких Верховна Рада України має стати по-справжньому українським парламентом, куди вже ніколи не потрапить жодна антиукраїнська партія на кшталт СДПУ(о), а незабаром і інші гілки влади стануть українськими. Недарма ж багато років співаємо ми свій Державний Гімн: “Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці!”

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ

*Основні принципи
Української Консервативної партії*

Українська Консервативна партія (УКП) є колективним носієм ідеології *національного консерватизму* (від лат. *conservare* — оберігати, захищати). **Український консерватизм** ґрунтується на *українській національній ідеї*, яка полягає у збереженні традиційних духовних цінностей, захисті національного буття, його історії і культури, відстоюванні національної релігії, держави, родини та власності. У своїй діяльності УКП керується такими **принципами**:

1. Світоглядно-концептуальною основою українського консерватизму є **християнська доктрина**, викладена в *Нагорній проповіді Ісуса Христа*, — як взірець духовно-моральних засад існування суспільства. Ми виступаємо за об'єднання Українських Православних Церков в **єдину помісну церкву** на чолі з українським канонічним Патріархом. При цьому ми по-братерському ставимося до носіїв **прадавньої української релігії**, оскільки вважаємо, що християнство стало логічним продовженням вірувань наших пращурів.

2. Головними ми вважаємо **духовні**, а не політичні та економічні **цінності**, які панували при колишньому єврейсько-більшовицькому соціалізмі або переважають при нинішньому юдео-ліберальному капіталізмі. Ми виступаємо за потужну, незалежну, заможну Українську державу, де пріоритетною стане **духовна сфера** організації суспільства, що забезпечить необхідний політичний та економічний розвиток.

3. Основою державного ладу в Україні має стати **конституційна демократія**, яка спиратиметься не на чужинські запозичення, а на власні традиції **козацького самоврядування**, що відродить споконвічну гетьманську владу. **Гетьман** — це глава держави, глава уряду і верховний головнокомандуючий, тобто одноосібний глава всієї виконавчої влади, повноваження якого врівноважуються парламентом (законодавча влада) та незалежною судовою гілкою влади.

4. **Державна влада** має бути відновлена в усій своїй **повноті**, що передбачає існування **п'яти її видів**: світоглядно-концептуальної (християнська доктрина), ідеологічної (український консерватизм) та впливаючих з них законодавчої, виконавчої і судової. Українська влада за своєю сутністю та змістом має бути **національною** і відповідати складу українського населення, де етнічні українці становлять близько 80 %. Тому ми виступаємо за **українську етнократію**, при якій всі гілки і рівні державної влади належать представникам титульної української нації (не менше 80 %) з одночасним пропорційним залученням представників національних меншин.

5. **Етносоціальна структура** українського суспільства має бути справедливо відновлена на всіх щаблях “соціальної піраміди”. Ми вважаємо неприпустимим, коли 45 % депутатів Верховної Ради України є етнічними євреями (серед усього українського населення вони становлять 0,2 %), коли мільярдерами, мільйонерами, власниками великих підприємств, банків, телеканалів та інших ЗМІ є неукраїнці. Така етносоціальна структура, де вищі щаблі посідають чужинці, а нижчі — українці, є **несправедливою** і веде до безсовісного пограбування України та її титульного етносу.

6. Необхідно відновити у паспортах та у свідоцтвах про народження громадян нашої держави **запис про національність**, оскільки це — велика честь і гордість для кожного громадянина будь-якої національності. Лише представники однієї і дуже малої національної меншини схильні приховувати своє етнічне походження, але **справжня демократія** — це насамперед воля більшості, яка і має встановлювати правила співіснування на власній землі. Це стосується також **ідентифікаційних кодів**, оскільки християнську і будь-яку іншу вільну людину не можна таврувати ніякими номерами, бо ми — не раби, а образи Божії.

7. Відновлення Української держави на традиційних засадах **козацького самоврядування** передбачає: повернення до історичного територіального розподілу (відновлення Галичини, Волині, Слобожанщини, Київщини тощо); введення виборності на всіх шаблях державної влади; створення місцевих козацьких формувань самооборони (вулиці, селища, району, міста, області тощо); підготовку фахівців з відродження козацьких традицій та з впровадження козацького самоврядування.

8. **Засадами економічного розвитку** України є створення пільгових умов для національного виробника, особливо в галузі сільського господарства (Україна має 30 % світового чорнозему) та високоінтелектуальних технологій (Україна — це країна університетів, де функціонує 1000 вищих навчальних закладів). Надра, земля та інші природні ресурси мають належати українській нації. Ці багатства дісталися українцям від пращурів, і їх необхідно зберегти для нащадків. Стратегією соціально-економічного поступу України має стати **стратегія стійкого, екологічно безпечного розвитку**, при якому зберігається гармонія між природою, суспільством та Божими законами.

9. Україна — це самостійна, незалежна, безблокова, унітарна держава, і тому ніколи не можна допустити як проявів федералізму та сепаратизму, з одного боку, так і входження України до будь-якого формування з наддержавними структурами управління (СНД, НАТО, Євросоюз тощо) — з іншого. Основою зовнішньої політики має стати здоровий **етноцентризм** з абсолютним пріоритетом **національних інтересів** українців — єдиних споконвічних господарів своєї держави.

10. Справедливе відновлення етносоціальної структури української нації передбачає також проведення **ефективної соціально-демографічної політики**, що забезпечить як повноцінне довголітнє життя людей похилого віку, так і бурхливе зростання народжуваності. Така державна політика має зумовити “**демографічний вибух**”, внаслідок якого українська титульна нація не тільки відновить свої втрати від війн та голодоморів-геноцидів, а й значно зросте. Це потребує і пріоритетної уваги держави до розвитку національної культури, освіти, спорту та до забезпечення всіх необхідних умов для виховання української молоді.

11. **Українська армія** є озброєною силою українського народу, а військовослужбовці — його професійними захисниками. Тому армія повинна бути професійною, добровільною і національною. Її підгрунтям має слугувати всезагальна доармійська підготовка в середній школі та офіцерська — у вищій. Все чоловіче населення має бути підготовленим до рішучого захисту держави. Цьому разом з професійною армією сприятимуть **козацькі формування самооборони**, які також за необхідності можуть брати участь в охороні громадського правопорядку разом з відповідними правоохоронними органами.

12. **Український консерватизм** — це *народна ідеологія*, яка об'єднує на духовних традиціях та морально-правових засадах національного буття всі верстви титульної нації і національних меншин, які вважають себе невід'ємними складовими славетного українського народу. Стрижнем такого об'єднання є **державна українська мова**, захист і розвиток якої має бути обов'язком кожного громадянина України, а його девізом — служіння Богові та Батьківщині!

Георгій Щокін,
голова Української
Консервативної партії

ЗМІСТ

<i>У пошуках ідеології для нашої України</i>	<i>3</i>
<i>Ідеал соціального устрою та види влади: український вимір</i>	<i>16</i>
<i>Перемога, яка втрачається, або чому необхідне створення правоконсервативного блоку?</i>	<i>22</i>
<i>Яку демократію нам будують?</i>	<i>34</i>
<i>Сучасна українська політологія в рисунках</i>	<i>43</i>
<i>Українська влада, в чіїх ти руках?</i>	<i>52</i>
<i>Основні принципи Української Консервативної партії</i>	<i>59</i>

The proposed book consists of published individual articles, which are shown modern ideological platforms of political development in Ukraine, and between them is distinguished conservative ideology, that is corresponding with objectively active tendencies and patterns of modern social development. The main principles of new-established Ukrainian Conservative party are revealed.

The book is intended for a general audience.

Бібліотека журналу “Персонал”

Суспільно-політичне видання

Щокін Георгій Васильович

**Український консерватизм
як сутність національної ідеї**

Social and political edition

Schokin, Georgiy V.

**Ukrainian conservatism
as the main point of national idea**

Відповідальний редактор *В. М. Чирков*

Редактор *О. І. Мавська*

Комп'ютерне верстання *Н. М. Музиченко*

Оформлення обкладинки *О. О. Стеценко*

Підп. до друку 29.04.05. Формат 60×84₆. Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 3,72. Обл.-вид. арк. 3,5. Тираж 1000 пр. (II завод) Зам. № 36

Видавець і виготовлювач тиражу

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП)
03039 Київ-39, вул. Фрометівська, 2, МАУП

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи № 8 від 23.02.2000*